

EESTI SKAUT

Sisuks:

Kõik endised skaudid koonduge	K.
Anton Õunapuu Vabadussõjas	N. K.
Akadeemilisest Skautide Seltsist	R. O.
Narva „Metsateatrist“	Aovee
Mõnda E. Sk. Malevast	R. K.
Märkneid laskespordist	F. B.
Scitse kangelast	A. T.
E. Sk. Mal. aastapäev Tartus	R. O.
Järva Malev 15-aastane	E. J.
Mõisaküla skautlus 10-aastane	A. R.
Praktilist	A. P.
Gaididele	
H-ra Presidendi juures külas	
Vanemgaidpäev	
19. verstopost	
Teateid Malevaist	

3

XVIII aastak.

Märts 1939

Eesti Skaut

on skautlikkude noorte häälekandja

Eesti Skaut on vanim noorte ajakiri

Eesti Skaut on odavaim ajakiri

Eesti Skaut on kõikide noorte sõber

Eesti Skaut on oäärtuslik skautlik lugemispara

Eesti Skaut on skautliku elu ja tegeuse
peegel

Eesti Skaut'i loimetus püüab teha kõik, et
rahuldada oma lugejaid

Kõik eesti skaudid ja gaidid loevad ja levitavad

Eesti Skauti

EESTI SKAUT

MÄRTS

Nr. 3 — 1939

XVIII AASTAK.

Kõik endised skaudid koonduge!

Danemskautlus kutsub Teid

Kui Eestis üle 20 a. tagasi skautlus tekkis, oli tema liikmeskond rõhuvas enamuses noorurid. Õige vähesed küünisid täisealuseni. Aastate vältel ja möödudes on liikmeskond koosseisult juba muutunud mitukorda. Uusi on tulnud juurde, vanu on orgist lahkunud, kuid paljud neist, kes olid skautluse sünnihälli juures, on jäänud truuks oma töötusele — viia algatatud töö lõpule! Need vanad veteranid, vaatamata paarikümne aastapikkusele tasuta kuid vaevarikkale tööle, vaatamata isegi suurtele majanduslikkudele kulutustele ja ohvritele idee heaks, on ühes skautlusega saanud vanemaks skautluse ea võrra, ja see näib jätkuvat nõnda edasi!

Kõrvuti selle vana skautluse kaardiväega, sammuvad julgelt tulevikku ka nende järelkasv: hundud, hellakesed, skaudid ja gaidid. Koos skautlusega lisandub iga päevaga ka neile juurde vanust ja ühes sellega arukust ning julgust ja ideekindlust. Nii on saanud hundust skaut ja skaudist sirgub peagi noormees, kes skautliku meelega ja puhtusega, ta jätab aga jumalaga oma kauased sõbrad ja lahku noorte organisatsioonist, et minna oma vanuste, pigemini endast vanemate hulka. Poisist on sirgunud noormees, kes tahaks võita maailma ja kes tunneb kõigest enda üleolekut.

Sel puhul sageli väidetakse, et skautlus on noorte ja mänguealiste poiste organisatsioon ega suuda kõita vanemaid. Ja üksikud vanemad, kes skautluse juurde on jäänud, osutuvad juhtideks või üksuste vanemateks ning S. S. S. liikmeiks.

Praegu on Eestis tegevskaute ja gaide ca 10.000. Nende arv aga, kes skautlikust koolist läbikäinud, on üle riigi kindlasti 5 kordne. Neid arve kõrvutades ja analüüsides tekib igale küsimus — miks pole need enam skaudid, mis oli selle põhjuseks, et nad algatud töö jätsid pooleli ja asusid uutele tegevusväljadele? See on ju suur jõukaotus, mis sunnib meid asjasse tõsiselt suhtuma. Kui lahkunud oleksid kõik veel truud oma algatusele oleks Eesti Skautide ja Gaidide Malev üle 50.000-liikmeline, mis oma mõõtudel mõjuks aukartust äratavalt.

Kantud sellest mõttest ja ideest on E. Sk. Mal. Peastaap otsustanud asuda selle küsimuse põhjalikule lahendamisele. Nii toimuski 25. ja 26. märtsil 1939. a. Tallinnas, kohaliku maleva ruumes üleriiklik nõupidamine, hüüdlause all — Rohkem tähelepanu vanemskautlusele ja kõik skaudid jäägu skautideks. Nõupidamise aluseks oli vanemskautide juhi n.-skm. R. Tõnnuse referaat — vanem-

skautlusest. Koosolek kiitis huvikül- lase ja põhjalikult läbitöötatud ette- kande põhimõtteliselt vastuvõetavaks ja tegelikkusse rakendatavaks. Asuti kindlale seisukohale, et kui hundust on saanud skaut, kes omab aastaid 17 ega leia enam rahuldust temast noorematega koos skaudelda, siis ei tohi lasta teda orgist lahkuda, vaid peab loodama võimalus temal omava- nustega koos töötada. Selle keerdsõl- me parimaks lahenduseks on asuda organiseerima vanemskaute, kes 17— 20. aastani moodustaksid eelastne ja üle 20 a. vanused „Skautide Vilistlas- kogud“ kõik täisõiguslikud juriidil- sed isikud, kes ise määravad oma or- ganiseerimise vormi.

Peale tegevskautide, kes on ületa- nud skaudi kuuluks vanusepiiri, tahetakse nende juurde skautlusele tagasi võita ka skautlusest läbikäi- nud endisi skaute.

Vanemskautide tegevuse väli on erinev noortest ja baseeruks peami- selt: 1) tegevusrühnas, 2) tegevus- ringides ja tegevus individuaalselt.

Vanemskautidele oleks võimalik pak- kuda kõitvat tegevust külluses. Näi- teks: kõnelemise oskus, käitumine, ametiasutustega kirjavahetuse pida- mine ja asjaajamine, rahvuskultuur, igakülgne sport, kirjandus, kunst, jne. jne.

Hetkel teotsevad sel alal juba üle riigi pea kõik malevad. Nii on vanem- skautide üksusi juba üle 20-ne 1563 liikmega, mis aga näitab eriti viima- sel ajal pidevat ja intensiivset tõusu.

Nõupidamisest osavõtnud mitu- kümmend juhti lahkudes Tallinnast viisid kaasa kindla teadmise, et üheks a k u t s e m a k s päevaküsimuseks tuleb pidada vanemskautluse organi- seerimist.

Täitku esimene sellelaadne kokku- tulek ideeliselt ja ka tegelikult oma ülesande. Saagu tõeks püüdlus—kee- gi ärgu lahkugu skautlusest vane- maks saades huvialalise tegevuse puudu pärast, vaid astugu julgelt va- nemskautide ridadesse.

Kord skaut, alati skaut, sest skaut viib algatud töö lõpule!

Vanemskautide päevadest 25. ja 26. 03. 1939. a. osavõtjad
esirida paremalt: skm. R. Roos, major J. Pulma, hra A. Pung, skm. A. Ge- ring, skm. E. Maddisoo, skm. N. Kann, skm. A. Mitt, skm. B. Rautsmaa, n.-skm.
L. Kärsen ja skj. E. Sagar.

Anton Õunapuu Vabadussõjas

Kaasaegse skaudi N. Rahe mälestusi.

Anton Õunapuu (†)

2. aprillil 1939. täitub kakskümmend aastat päevast, millal langes Eesti Skautide asutaja ja isa Anton Õunapuu võitluses Eesti omariikluse eest.

Elasin kaasa Eesti skautide asutamise ajad, võtsin osa 15-aastase skaudina Vabadussõjast Kalevlaste Maleva ridades, kus A. Õunapuu oli sangarlikuks pealikuks. Tema kangelastegudest ja langemisest on minul praegu veel elavad pildil meeles ja käesolevaga püüan skautidele edasi anda katkeid paljude aastate tagant, kuivõrd nad ei ole tuhmunud või ununenud. Olgu pühendatud alljärgnevad read tema mälestuseks!

1917. a. peale märtsi revolutsiooni puhkemisest korralageduste vältimiseks ning kodanikkude julgeoleku kaitseks moodustasid linnavalitsused Eesti maa-alal rahvamiilitsa üksused. Nende asutamine oli lüüks eesti rahvusväeosade. loomisel. Tallinnas löid esimestena koolipoisid kaasa. Nende üldiseks rõõmuks määrati Tallinna miilitsakomissariks A. Öunapuu, kes ühtlasi oli Tallinna keskkoolide võimlemisõpetaja. A. Öunapuu kehastas endas tõelist eesti rahvuslast, julge ja sportliku intelligentsiga, elurõõmus, noorte vastu lahke, kõigiti armastatud kasvataja. Nähes seda indu ja huvi sõjalise väljaõppe vastu koolinoorsoos, leidis A. Öunapuu kuldse kesktee õppurite huvide rahuldamiseks. Vanemad õppurid, üle 15 aasta, neist tema moodustas 1917. aasta kevadeks miilitsa üksuse, nimetades seda „Õppiva noorsoo rooduks“. Paraleelset asutas koolidesse skautüksused. Need skautüksused olid peamiselt erakoolide juures, mingisugust järjekorra numeratsiooni polnud, nimetati skautide kuuluvust kooli nime järgi. Algul olid koolide juures väikesed salgad. Mitme kooli koondis kujunes reaalkooli juure (millest kujunes esimene skautrühm). Neid skautrühmi oli 1917. aastal 4—6, täpselt arvu ei mäleta. Mäletan, et A. Öunapuu õhutusel neid oli asutatud järgmistele koolide juure, kus tema ise õpetajaks oli: Realkool, Kommertskool, J. Vestholmi eragümnaasium (salga juht olin mina), Kaubanduskool ja Toomkool. Skautideks võisid olla kõik, vanusele vaatamata. Aastates vanemad skaudid olid ka miilitsamehed. 1917. a. kevadeks oli miilitsakomissar A. Öunapuu juhtimisel olemas „Õppiva noorsoo roodus“ 340 õppurit, neist kaks rühma moodustatud 82 skaudist, kes kuulusid mitmesse eelkirjeldatud koolidesse. Roodus tarvitati puupirise õppustel, skautidele ilmusid skautkepid.

Kuna iseseisva Eesti Vabariigi asutamine enam mägede taga polnud, ning õppurid rahvuslastena olid organiseeritud miilitsa ja skautüksustesse ja uusi õppurisi üha juure tuli, jäi skautide juhtimine nende endi seast valitud ülemate hoolde. A. Öunapuu pühendas peamise tähelepanu roodule. Väljaõppe vastavalt ajajärgude oli sõjaväeline. Õppusi juhatas A. Öunapuu võimlemistundide ajal. Väljaspool kooliaega ja pühapäevadel käidi Tallinna ümbruse metsades, reaalkooli ja s.-s. „Kalevi“ väljakul. Skaudid peale sõjaväelise õppuse harrastasid igakülget sporti, ning igasuguseid indiaanlaste mängu ja signaliseerimist. Instruktsioone andis A. Öunapuu, meister oli ta esmaabi õpetamisel, eriti sidumine. Mäletan kuidas ta meiega rääkis: käed poiste õlgadel, poisid ümber tema tunglemas, sportlaslikult sirge kehahoiak, silmad naerul, heledad juuksed korralikult üle pea ja nii ta

rääkis... Aga kes poistele jõuab vastata, tahtes lahkuda, tõstis eesolijad lihtsalt sülle ja tee oli vaba. Ei ühtegi kurja sõna ja poisid jumaldasid oma õpetajat.

„Õppiva noorsoo rood“ seisis koos truult kuni okupatsioonivägede tulekuni ning sealt peale jätkas tegevust illegaalselt. Kuid kuni selle tulbani oli nii mõnigi skaut surmale silma vaatanud ja omariikluse eest välja astunud. Meenutan linnulennult: 23. veebruaril 1918, oldi relv käes valvel realkoolis ja praeguse Eesti panga hoones, 24. veebruaril 1918. enamlaste salkade ja madruste tagasi tõrjumine sadamasse, iseseisvuse manifesti laiali laotamine jne. Kus oli A. Öunapuu, seal olid koolinoored ja skaudid.

Illegaalne tegevus oli ohtlik, kuid selle juhtimise eesotsas olid õpetajad: A. Öunapuu ja Eesti skautide praegune vanem N. Kann ja täieline saladus oli tagatud.

1918. a. suvel asutati Tallinnas „Omakaitse“, ka sinna siirdusid noorsooga skaudid ja novembris asutatud „Eesti Kaitse Liidus“, näeme jälle koolinoori ja skaute; siit peale sündmused hargnevad kiirelt. Saksa okupatsiooni väed lahkuvad, 22. novembril 1918. liüjakse esimesed lahingud Narvas — jälle õppurid on esimesed, kes vastu astusid punaväele.

Koolinoorsugu koondub kooliõpilaste partaljonidesse, soomusrongidele jne.

Anton Öunapuu koos Leopold Tõnsoni'ga organiseerib Kalevlaste Malevad. Tiivustatud A. Öunapuu siirast eeskujust, valgub vabadusvõitlejate ridadesse kaugelt üle 100 skaudi.

2. jaanuaril 1919. a. varahommikul läks 127 kalevlast pealikute L. Tõnson'i ja A. Öunapuu ning teiste juhtimisel Narva maanteed mööda linnast välja, vastu vaenlasele, kes pealinna külje alla jõudnud. 35 klm kaugusele jõudnud, punavägi löödi põgenema ja tagaajamine vältas vahetpidamata kuni Järve küalani.

JÄRVE KÜLA LAHING.

16. jaanuaril 1919. a. külm ilm, hõre udu kattis maad, varahommikune käsk edasilükkumiseks küüdihobustel. Külm kippus ree peal lamades kõikjale. Järgmine Järve (ka Tõrpsalu) külle oli öömajast 10 versta eemal. Teel hakkas paksu lumelõrtsi sadama nii tihedalt, et vaevalt oma ette midagi näha oli. Teel peatuti paaris üksikus talus, kus käidi soendamas, kuna pealikud, nende seas L. Tõnson ja A. Öunapuu arutasid sõjaplaane. Edasilükkudes hakkas varsti paistma Järve kõrts. Anti käsk olla võitlusvalmis ja vagusi — vaenlane ligi. Eemalt kostsid üksikud paugud. Peatus kõrtsi juures. Kuulid vinguvad kui sääsed üle kõrtsi katuse. Kohe anti käsk mööda maanteed ahelikku joosta. 60. kalevlase jooks oli ahelikus üle 10, mehe

üks kergekuulipilduja ja siis algas pealetung Järve küla. Teel tuli läbistada madal mets ja siitpeale algas legendik, mis ulatus küalani. Küla oli mäekünka peal, seega punastel hea positsioon. Kuid meie mehi see ei kohutanud ja ettevaatlikult jätkasime lähenemist. Viimaks anti käsk tuld avada. See põrguragin pani eriti kõrvad huugama, nii et pärast ei kuulnud midagi. Pealik A. Õunapuu, suur papahamits peas, oli tiival näha ühe kuulipilduja juures. Tiival, meist vasakul, mäel asuvast majast lasti aheliku pihta, mis takistas edasiminekut. Käsk — maja vallutada. Kolm meest, kaasas kerge kuulipilduja A. Õunapuu juhtimisel, punaste kuulipilduja tule alt läbi, tormati maja peale. Punased põgenesid majast, kuid üks kalevlane sai seljast haavata, sellel seoti haav ja jäeti tuppa. Väljas algas uus säru andmine. Punased lasksid lõhkevate kuulidega, kui kuskile puutusid, siis paukudes lõhkesid. Tuli teade, et punased tahavad meid ümber haraata ja see võimalus oli, pealegi oli neid, nagu hiljem selgus, üle 300 mehe. Jooksime mäest alla omadele appi. Teel tuli üks jalast haavatu vastu. Ägeda tule all liikusime kohani, kus meie omad olid kõva risttule all. Siin sai mitu meest haavata ja surma. J. Vestholmi gümnaasiumi õppur-skaut R. Siirmann, kelle päeviku järgi eelkirjeldatu siin vabalt üleantud, sai käest haavata. Enda haavamisest ta kirjeldab: „Kuul, mis mind haavas, tungis paremast käsivarrest läbi, edasi läbi riietest, taskuraamatust ja teistest dokumentidest ja asjadest, mis mul küljetaskus olid. Sai selle läbi teise sihi ja tungis keha puutumata selja pealt välja. — Kui ei oleks mul seda raamatut olnud, siis ei oleks mind ka enam olnud.“ Pealik A. Õunapuu liikus edasi, likvideeris kuulipilduja tulega ajutiselt vastase kuulipildujapesa, kuid siis sattus ise kuulipildujatule alla. Kaks kuuli rinda, lask läbi käe ja neljas riivates kaela tabasid A. Õunapuu'd, kuid ta jäi püsima omale kohale ning juhtis nii kaua lahingut, kuni kaaslased tema olukorda märkasid. Asudes maja varju, jätkas korralduste andmist ja ergutamist kuni arst ta oma käsutusse võttis. See päev jahutas natuke kalevlaste hulljulgest, oli ju rivist väljalöödud 10 meest surnutena ja 12 haavatutena, 38 meest oligi veel järel.

Kuid peagi tõusis võidujoovastus jällegi. Jõuti Narva, sealt mitmesse külasse veel teiselpool Narva jõge. Vapralt kaitsti Narva rinnet punaste ülejõu vastu eriti veristes 22. veebruari lahingutes. Vahepeal oli värskeid vabatahtlikke Tallinnast juure tulnud, nii, et kui 20. märtsil poolparane nud pealikud L. Tõnson ja A. Õunapuu Auveresse jõudsid, tõusis meeste tuju

veelgi. Pealik Tõnson asus Malevat juhtima, Õunapuu — kuulipildurite komandot. Lõunarindel läks olukord kriitiliseks ja 23. märtsiks saadeti Maleva Antslasse Soomusrongide diviisi ülema käsutusse.

Antslasse jõudes saime käsu, kohe edasi liikuda Mõniste suunas. Samal päeval valutasime Tsooru mõisa, järgmisel päeval algasid koidikul lahingud Savila küla pärast. See lahing kestis vahetpidamata kaheksa tundi. Vaatamata lahingukärale ja laskmisele, tegin mina ahelikus suurest väsimusest umbes pool tundi uinakut. Siin jällegi jätkus A. Õunapuu'd kõikjale, nii kui vaistu järgi oli ta kõikjal ohtlikes kohtades. Vasakul oli äge tulevahetus, punaste kuulipilduja püsis visalt paigal. Paar meest kuulipildujaga ja pealik Õunapuu peaaegu püsti ründab kuulipildujat. Ei tea, kuidas oleks tagajärg Õunapuule kujunenud, kuid vist alla 100 mtr. punaste kuulipildujast viimane vaikus, — punane oli langenud. Tee rünnakuks oli nüüd vaba, ning õhtuhämaruses oli küla ümbrus ja mets punastest tühi. See oli 24. märts. Edasi kirjast kodustele:

„... Öhtu eel hakkasime edasi liikuma. Võtsime Roosa mõisa öösel ära ja kohe jälle edasi. Jõudsimme ühte tallu kell 1 öösel, magasime kella 6-ni ning jälle edasi. Võtsime Mõniste mõisa ootamatult punastelt ära. Siia jäime peatuma. Nii olime kolme päevaga 30 verra edasi läinud, nii kuidas ka kindral Tõnisson meile rääkis, et kui meie lõunarindele läheme, siis teeme seal niisamasuguse suure pöörde, nagu Narva frondil oli... Räägivad ikka, et läti punased on kanged mehed, kuid pole ühtigi, niisama nagu venelane pistab jooksu. Kui taluinimesed nägid, et meie niisugused julged oleme, anti meile kõike toidupoolist muidu.“

Nii möödusid päevad vallutatud Mõniste ja selle ümbruse käeshoidmises. Ülesanne täidetud, saadeti meid üle Valga Petseri. 31. märtsil jõudsimme hommikul Petseri jaama. Kuna soomusronglased olid vast Petseri linna vallutanud, siis anti kalevlastele käsk puhastada Petseri ümbrus vaenlasest ja linn oma käes hoida. A. Õunapuu alustas laulu „Eestimaa, mu isamaa“ ja selle kalevlaste laulu saatel marssisime Petseri. Petseri ümbruse puhastamine käis nagu käkitegu.

1. aprilli hommikuks oli vallutatud Kozje-Zagnje ja hiljem Pulatnova, Demidova, Herkova ja Riisova. Meie edasitung arenes nii kiirelt, et tihti sattusime naaberväeosade tule alla. Kuid sellises olukorras jätkus pealik A. Õunapuu kõikjale, juba siin, juba seal, nagu ilmutus, julge ja kartmatu nagu lahinguid polekski. Hetke hiljem oli teda näha küüdimehega kuhugi kihutamas, siis jälle tagasi.

Kui vallutati Kozje-Sagorje, vaevalt paa-

rikümne mehega löödi sealt punaste rood välja, liikus A. Öunapuu mõne mehe ja kuulipildujaga Podavalitsõ poole mööda teed. Samal ajal 2 jalaväepolku tungis eelnimetatud küla peale. Jõudnud mõniseda meetrit Sagorjest eemale, hakkasid punased Podavalitsõst taganema ja A. Öunapuu suunas. Sagorjesse jäänud kalevlased käsutas pealik Parm küla ette ahelikku.

Üksikud punased, kes tulid Öunapuu sihis, võttis ta vastu püssitulega põlvelt. Samas pidas ta kinni ja käsutas oma juure paar vaenlase rege igasuguse telefonivarustusega. Kui aga Podavalitsõst rohkem punaseid hakkas tulema, siis pealik A. Öunapuu andis käega märku, et nad liiguksid Kozje-Sagorje suunas, kus asus Parm oma meestega — ja nii liikuski näidatud suunas ligemale rood punaseid. Olles teadmatuses, et meie väed asuvad Sagorjes, lähenesid nad külale paha aimamatult. Siin Parm teotse kiirelt. Käskis punastel püssid maha visata. Punased kõhklesid, kuid mõni hoiatuspauk õhku ja püssid lasti maha kukkuda. Kiirelt oli rood kahjutuks tehtud. Öunapuu jõudis kohale tänas mehi ja oli rõõmus, et kõik õnnelikult lõppes. Tee peal tuli üksikuid juure nii, et koguarv oli 98 punast. Kirjast kodustele: „... Teisipäeva (1. aprillil) hommikul võtsime ootamatult mitu küla ära, ... kokku saime 98 vangi. Mina ja üks teine jäime vangide vahti. Nad olid kõik korralikult riides ja puhtad... Jõudsimme Petseri, pealik Öunapuu ees ja kaks automaatpüssi meestega järele... Päev lõppes ilusti, ilma et keegi surma või haavata oleks saanud. ... Praegu on lõunarindel kõige tugevamad väeosad, kes ei teagi, mis on taganemine... Nii võite öelda kodus, et vaenlane enam edasi ei saa! ... Elage hästi.“

Kalevlased hoidsid vallutatud külad oma käes. Seisime Herkovas. Teised väeosad olid meist kaugele taha jäänud ja seepärast 2. aprillil ei olnud kavatsust edasi tungida. Külavahel liikus vahva pealik A. Öunapuu. Oli varajane aeg, seisin küla serval valvepostil. Hakkas koitma.

Koguda. . .

Võite aimata, et teoksil on jälle mingi luure või edasimineku. Ja nii oligi. Varsti liikus salkkond mehi Öunapuu juhtimisel külast välja. Minu küsimusele, „kuhu nüüd?“ vastati hooletult — „Irboskasse!“ Naljatasid veel minu petmisega, tegelikult aga läksid Lebedõ peale. Sellest kirjutann kodustele: „... Kesknädala hommikul tahtis pealik Öunapuu ühe küla ära võtta, kus palju enamlasti pidi sees olema. Öunapuul oli ühes kaks auto-püssi (kergekuulipildujad), iga auto-püssi peal on kolm meest, — kokku oli neid paarkümmend meest. Küll hoiatati teda, aga ta läks ikka. Küla võtsid küll ilusti ära, tervelt 3 roodu punaseid löid välja, kuhu jäeti meie reamehed, aga tema ühes kahe auto-püssiga, s. o. 6 mehega, läks mäe otsa ja tahtis veel edasi minna. Jõudis ühe paemurruaugu juurde, ei saanud sõnagi suust, — sai kuuli ja suri, kukkudes auku. Nagu hiljem selgus, seal augus oli ainult kaks punast ja nemed lasksid, ning lasksid ka Öunapuga kaasasolijad maha, peale ühe...“

Postil olles kuulsin, kui ragistati Suur-Peresniku küla pool ja siis jäi vaikseks. Pärast vahetust sain vaevalt einetada, kui käsutati 2. rood abiks luureloijale. Kirjast kodustele: „... Meid saadeti ka Peresniku külla. Lüksime üle lageda välja — anereas. Küll kuulid vihisesid, aga külge ei saanud. Kõige ees läks pealik Kasuk. Jõudsimme küllasse, teel sai Kausk käest haavata, aga ei teinud väljagi. Oli rood külas, siis jäi pealik Vokk asemele, kuna Kasuk kes oli käest raskesti haavatud, sõitis reega Petseri. Kohe ohvitser Vokk korjas 10 julget meest, nende seas ka kalevlane Ludvig, ja tahtsid Öunapuud ära tuua...“ Vahemärkus: need kaks punast olid Öunapuu ja kergekuulipilduja meeskonna langenud tirinud auku, kus ise asusid. Kui pealik Vokk meestega mäe poole liikuma hakkas, ronisin katusele korstna taha, et näha, mis mäel sünnib. Ees liikus Ludvig, heitevalmis käsigranaat käes, tema järele pealik Vokk. August kõlas pank. Üheaegselt Ludvig'iga langes ka pealik Vokk. Teised edasi ei liikunud. Masendav hetk! Mehed olid külas nüüd juhtideta, kuna kõik ohvitserid olid rivist välja langenud kes surnuna, kes haavatuna. Kostasid hääled: „Tammer, võta juhtimine oma kätte!“ Tammer põikles vastu põhjusel, et on vanemaid mehi, kuid lõpuks nõustus ja tema korraldusel moodustati grupp, kes ahelikus pidi need kaks punast sisse piirama.

Külast mäele minek oli ohtlik. Siiski mehed olid visad lähenema ja auku piirama ning lõpuks oligi see piiratud igast kandist. Punased kästi välja tulla. Loen selle kohta kirjast kodustele: „... Siis kui nad olid lasknud viimase kuuli Ludvig'i pihta — enam neil padruneid ei olnud — tulid august välja ja laskusid põlvili, et neid maha

ei lastaks. Kuid pärast lasti ikka neid selle teo eest maha. Sel päeval sai lahingus 9 meest surma ja 8 haavata. Olen terve, elage hästi!"

Pealik Õunapuu langemine mõjus meestele väga rusuvalt. A. Õunapuu lamas keset küla, palja peaga, tuul sasis juustes, — näis nagu puhkaks sangarlik pealik ajutist väsimust. Oli langenud suur Vabadussõja

sangar, Eesti skautide asutaja, eeskujulik ja armastatud sportlaste ja noorsoo juht! Raske on praegugi meenutada seda päeva.

Anton Õunapuu siiras eeskuju ja sangarlik ohvrimeelsus on jäänud ja jääb üle aegade skautidele ja kõigile Eesti noortele alati loitvaks tähiseks, mis annab suuna ja jõu alati valmis — Eesti kauni tuleviku kaitseks.

Akadeemilisest Skautide Seltsist

Raul Oja

Uuesti on asunud Akadeemiline Skautide Selts Tartu Ülikooli juures intensiivsemale tegevusele ja koondanud oma ümber üle 50-e Tartu Ülikooli akadeemilise skaudi, kes oma akadeemilise töö kõrvalt püüavad võimalust mööda toetada skautide liikumist ja endiste laagrikaaslastega üle Eesti sagedamini kokkupuutudes elustada mälestusi vanadest kuldsetest aegadest ning plaanitseda uusi skautlikke üritusi.

Akadeemilise Skautide Seltsi isaks võime nimetada omaaegset aktiivset Tartu skautjuhti skm. Joh. Elken, kes asus malevate tegevusest ülikooli astumise tõttu lahkunud skaute organiseerima. Organiseerimistöö oli väga raske, kuid siiski astusid 5. detsembril 1922. a. Akadeemilise Skautide Seltsi asutamiskoosolekuks kokku 10 energilist skautjuhti-üliõpilast: J. Elken, E. Jõgi, H. Roos, H. Silber, L. Häidrits, A. Tassa, S. Leenov, H. Õunapuu, R. Antik ja A. Kasak, kes koostasid Ak. Sk. Seltsi põhikirja, mis 8. detsembril 1922. a. kinnitati ülikooli nõukogu poolt.

Ak. Sk. Selts, esotsas esimehe J. Elkeni, kirjatoimetaja R. Antiku ja laekuri A. Kasakuga asus intenkiiivsele tööle, seades oma sihiks kaasa aidata üliõpilaste igakülgsel arenemisele ja toetada skautlikku liikumist, peamiselt skautliku kirjanduse väljaandmise näol. Nii väljastati esimene „Skaudi kalender-käsiraamat“, toetati „Eesti Skaudi“ väljaandmist, valmistati rida skautlik-

kude raamatute käsikirju ja pandi alus Skautide Kirjastuse Ühisusele. 3. veebr. 1923. a. avaldas Selts üleskutse skautluse toetamiseks kõigile seltskonna- ja kasvatustegelastele, mis andis tõhusaid tulemusi.

Selts püüdis kaasa aidata üksikute malevate ja rühmade tegevusele, saates järjekindlalt instruksioone ja aegajalt instruktoreid suurematesse keskustesse. Üldpildi saamiseks skautliku liikumise arengust Eestis ja selle puudusist, kogus Selts statistilisi andmeid malevailt ja rühmilt. Seltsi kaasvõitlejad olid tihedas kirjavahetuses kõikide gaidide ja skautide üksuste juhtidega ja tegid kaastöid kõigile ajalehtedele. Samuti peeti kontakti välisriikide skautjuhtidega, kes saatsid kasulikke näpunäiteid ja skautlikku kirjandust. Skautliku taseme tõstmiseks ja suurema huvi äratamiseks skauttegevuse vastu kuulutas Selts välja „eeskujuliku rühma“ võistluse, millest kõik üksused üle riigi osa võtsid.

Ak. Sk. Seltsi suurimaks ürituseks tema algaastail võib nimetada Eesti Skautide Maleva II üleriikliku kongressi korraldamist 25. ja 26. märtsil 1923. a. Tartus, kus suurema osa õpetlikkude referaatidega esinesid akadeemilised skaudid. Püüti ka lahendada vahekordi noorseppadega, kuid nimetamisväärsed tulemusi ei saavutatud. Seltsi koosolekuil töötati välja mitmesuguseid kavasisid, näietks rühma aas-

tane töökava, vanemate kogude normaalkodukord jne., milliseid kasutati malevates ja rühmades.

Põhikirja järele kuulub Ak. Sk. S. üliõpilas-ühingute hulka, kuid oma tegevuse algaastail kandis ta suurel määral intiimorganisatsiooni värvingut. Nii omas Selts Põik t. 3 iseseisva korteri, kus korraldati omavahelisi kohviõhtuid ja seltskondlikke koandumisi, cantuse ja kodukorra tunde. Samuti omas Selts korraliku lugemislaua ja raamatukogu ning tegutses Seltsi aukohus. Seltsi majandusliku taseme tõstmiseks korraldati kõikide Eesti skautide kaasabil suurem rahaline loterii, mille võitude kogusumma oli 600 kr. Soovides kaasa tõmmata ka akadeemilisi gaide, hakata Seltsi koosseisu täiendama ka naiskaasvõitlejatega.

1924. a. lahkus Seltsi esimehe kohalt skm. Elken, ja tema asemele valiti skm. E. Jõgi, keda 1925. a. asendas skm. R. Antik. 1926. a. valitakse S-i esimeheks skm. Tederson, kes sageli vahetuvate juhatuse liikmete gaidjuhtide Cl. Alliku, H. Bloomi (nüüd pr. Kasak), skm.-ite A. Grönbergi, H. Haameri, A. Vardja ja H. Paalmaniga juhatas S-i tegevust edukalt kuni 1928. a. II semestrini, mil teda asendas skm. H. Paalmann, kelle asemele 1931. a. I semestril valiti K. Nusar. Siiani on Selts võtnud osa kõigist Eesti skautide ühiseist üritusist, saatnud oma liikmeid instruktoritena malevaisse. koostanud üleriigiliste gaidjuhtide nõupidamiste ja skautjuhtide aastakoosolekute kavasid ning aidanud kaasa nende teostamisele. Hiljem piirduti vaid skautlikkude probleemide arutamise ja üliõpilaste-skautide koondamisega.

Kuna paljud Ak. Sk. Seltsi liikmed kuulusid ka E. Ü. S. „Huljehiisi“, ühendati mõlemad akadeemilised seltsid 12. dets. 1931. a. Ak. Sk. S-i nime all. Ksv! Nusari lahkudes 1932. a. valiti S-i esimeheks skm. V. Sirgo, keda

asendas 1938. a. sk. U. Jürima. 1932. aastast alates Selts erilist intensiivsust üles ei näidanud, kuna akadeemilised skaudid olid tööga üle koormatud ja vabal ajal aitasid kaasa kas Tartu maleva või oma malevate tegevusele.

15. veebruaril 1939. a. astus Ak. Sk. Selts kokku semestri üldkoosolekuks, kus valiti juhatus koosseisus: esimees stud. med. Leo Alev, abiesimees stud. iur. Henn Saral, kirjatoimetaja stud. iur. Raul Oja ja laekur stud. agr. Karl Savi. Üldkoosolekule tulnud arvukas Seltsi liikmete pere otsustas tõmmata kaasa kõiki Tartu Ülikoolis õppivaid skaute ja seltsi vilistlasi, et ühiselt arutada päevakorral olevaid skautlust puudutavaid probleeme ja võimaluse korral kaasa aidata Peastaabi ning malevate tegevusele. Kuna palju akadeemilisi skaute elab Tallinnas, siis on oodata lähemal ajal ka Seltsi Tallinna koondise asutamist. Nii koonduksid kõik meie akadeemilise tööga seotud ja malevate tegevusest eemale jäänud skautjuhid ja leiaksid baasi, kust saaksid edendada skautlust ja seda propageerida peamiselt intelligentsemas seltskonnas.

Skauti lipp kutsub...

Mälestusi Narva Skautide Metsateatrist

AOVEE

Tihti juhtub nõnda, et kui otsid midagi vanus käsikirjades, siis satub pihku üksikuid koltunud lehti.

Sirvid neid — ja naerataid kurvalt. Leiad nendest poolkustunutest ridadest palju vanu mälestusi, palju ülsaid mõtteid ja teotsemiskavasid — ja need mälestusread paberlehtedel otsekui elustuvad, kerkivad vaimusilma ette — sa näed neid endisi töid ja rahmeldamisi otse käegakatsutavas läheduses ja elad need veel kord uuesti läbi. Need koltunud paberlehed justkui kõneleksid. . .

Sirvin praegu Narva Skautide Maleva Metsateatri tegevusraamatut, millest vaid veel väheseid lehti ja ülesvõtteid, jooniseid ja käsikirju leian —

Praegu veel elab meie, vanemate skautide ringes, mälestusi Narva Skautide Metsateatrist. Praegugi on veel valgalast. meeles tolelaegse Narva n.-skm. Arnold Offrili säärikud — kuulsad säärikud, millistega mängiti Valga aastakoosolekul Aug. Kitzbergi „Surnute kättemaksmist“.

Kes ei peaks mäletama Narva n.-skm. Arnold Heinmanni populaarset eesriide sulgemishüüdu: „jees-riie“? —

Need on mälestused, millestki naljakast veiderdamisest, mida Narva skaudid esitasid — öeldakse vahest nüüd.

Neid veiderdamisest säilunud paberlehti uurides, tunned aga kuidas neist hoovab palju tõsist töötahet ja energiat, mis pärit paljudelt, paljudelt Narva gaididelt, hellakestelt, skautidelt ja hundipoegadelt.

Narva Skautide Maleva Metsateater (algul nimetatud Üueteatriks) sai alguse Narva Linna Ühisgümnaasiumi draamaringist.

Kooli draamaringi liikmeist olid üle poolte gaidid-skaudid. Nii ärkas koo-

li draamaringi juhil mõte — Narva Skautide Maleva juurde asutada samasugune n. n. skautide draamaring.

Kuid see ring võttis hoopis suure ilme, muutus Narvas otse üle linnaliseks noorsooteatriks! Üldine vastuvõtt publiku poolt oli hea — lastevanemad näisid ainult ootavat lastetendusi Skautide Metsateatrit.

— Siis algas Metsateatri võidukäik. Meie unine piirilinn elustus. Ei tea kust kerkis äkki välja seitse skautihundipoega, kes mängisid viulit ja teisi keelpille, siis paar gaidi, kes tegid klaveril imet — oli tekkinud üle öö orkester. Väledamatest hellakestest moodustati tantsurühm ja laulukoor. Skautidest-hundudest — lava tööühm, korrapidajad, kassameistrid, uksehoidjad, plakatite maalijad jne.

Ikka rohkem ja rohkem tuli asjast huvitatuid Metsateatri lipu alla. Väga palju oli neid vanem-skaute ja -gaide, kes juba aastaid eemal olnud skautlikust tööst, aga kuuldes sellest uuest huvialast, mis skautlusega seotud — astusid tagasi endiste skautsõprade ringi.

Mida pakkus skautide draamaring n. n. Metsateater?

Huvitavalt palju erialasid!

Skautidele:

Muusika õppimist (orkester).

Laulmist (laulukoor).

Deklameerimist (kõneoskust).

Julget esinemist (enesedistsipl.).

Kehalist kasvatust (karkater tantsud).

Joonistam. ja maalimist (dekoratsioonide-valmistamine).

Ehitus- ja sisustustöid (lavaehitus).

Elektrotehnikat (lavavalgust. efektid).

Gaididele:

Narva Skautide Metsateatri esimesi jõululavastusi e-sk. Ao Vaks'i lastenäidend „Jõulutaadi lossis“.

Peategelasi nimetatud näidendist. Taga seisavad: Kolumats — n.-skm. Ottomar Hindus, Jõulutaadi ülemkõkk — e-sk. Ao Vaks, inspitsent—n.-skm. Ott Vaks (mees, kes inspitseeris ja mängis peale seda veel kolme osa!), Tähetark — n.-skm. Arnold Offril, Väravavaht — e-sk. Hugo Tamberg.

Ees: Miki — e-sk. V. Jakstein, keskel Pikk ja Lühike, teenrid — n.-skm. Arnold Heinmann ja hg. L. Jakstein, Suure peaga hüpinkukk — n.-skm. Voldemar Galle.

Suurem osa alasisid on juba eelpool mainitud, võiks juurde lisada veel:

Käsitööd (igasugused kostüümide õmblemised, kavandid jne.).

Tantsu (balletti tütarlastele).

Võib kohe märgata, et Metsateater sisaldas eneses õige palju puht elulisi huvialasid, ja seepärast on ka seleta-

tav — miks tõmbas kohe enesega kaasa suuremaid hulki, ja ka endiseid skaute — mitmesuguseil põhjusil eemale jäänuid.

Kui katsetati esimese skautliku sisulise näitemänguga Narva Skautide Maleva kodus, märkasid juhid ja sõprade seltsi liikmed, et teater pole su-

gugi halb enda esitamise tegur, et on küllalt võimas tutvustama skautlikke kombeid, mõtteid ja ideesid suurematele hulkadele—kõigepealt aga skautide-gaidide endi vanematele ja õdedele-vendadele.

Metsateatri esimene etendus avati Aug. Kitzbergi „Kaval Antsu ja vanapagana“ E. S. „Ilmarises“.

Teatrisaal oli tulvil noori ja vanu.

Skautid mängisid hästi — nõnda hästi muidugi kui lubas nende vilumus.

Aga hea tahtmise juures saab ju ka kõige suuremaist raskusist üle. Võib kinnitada, et tahe oli hea — ja raskused ületati.

Etendusest võttis osa Narva Sk. Sõprade Selts terves koosseisus. Palju kohalikke kooliõpetajaid, lastevanemaid ja skaute-gaide. (Järgneb).

Mõnda Eesti Skautide Malevast

Arvud üksuste statistiliste aruannete põhjal 1. okt. 1938. a.

III

(Eesti Skaut nr. 2. 1939. a. lhk. 35. järg)
Majandus.

Suguharude, rühmade ja karjade sissetulekud — väljaminekud 1938. a.

a) Sissetulekud.

Üheks raskemaks ülesandeks ja mureks üksustel on olnud majanduslikud küsimused. Rõhuv enamus üksusi on pidanud oma sissetulekud hankima omal jõul, loteriidega, pidudega jne. Toetused, mis saadud SSS, pole märkimisväärsed.

Kui vaadelda üksuste sissetulekute alasid, siis näeme, et kõige rohkem tulu on annud pidud, seejärel loteriid, toetused ja lõpuks liikmemaksud. Pidude, loteriide ja toetuste summa näib olevat oludekohaselt väljakujunenud ja nende arvel tulusid suurendada oleks illusoorne. Küll aga saaks sissetulekuid veel suurendada tunduvalt liikmemaksudest. Esiteks peaks kõik oma liikmemaksud korralikult ära tasuma ja teiseks võiks neid veidi kõrgendada. Kokku on üksuste

saanud sissetulekuid 6745,11 krooni.

b) Väljaminekud.

Üksuste väljamineku summa oli läinud aastal kokku Kr. 5334,28, mis teeb iga skaudi kohta 86 senti aastas. Üldkulutustest on makstud: ruumide üüriks Kr. 1162,60 ja ülejäänud summa Kr. 4171,68 suuruses on kulutatud telkide, lippude, laagri varustuse muretsemiseks ja mitmesugusteks muudeks skautlikeks üritusiks.

c) Ülejääk.

Omast kasinast sissetulekust on suudetud muretseda hädavajalikud tarbevahendid ja katta paratamatud kulud ja seejuures jäetud isegi veel ülejääki, kokku Kr. 2410,83 suuruses. Suurema ülejäägi on suutnud jätta Tallinna Skautide Maleva üksused kokku Kr. 755,64 suuruses.

d) Varandused.

Eesti Skautide Malevas on üksuste aruannete põhjal varandusi kokku Kr. 6769,47 väärtuses. Kuna üksikajaline nimekiri varanduste liigiteluks hetkel puudub, võib siiski üldjoonis arvata, et see koosneb peajoonis laagri ja kodu varustusest.

Lippkondade, rühmade ja karijade sissetulekud ja väljaminekud I. X 37—IX 1938. a.

M A L E V A	Sissetulekud				Väljaminekud			Saldo 1. okt. 1938. Kr.	Varan- dusi Kr.	
	Liikme- maksu- dest Kr.	Toetused Kr.	Pitudest Kr.	Muud tulud Kr.	Kokku Kr.	Ruumide üürid Kr.	Liikmete arenda- miseks Kr.			Kokku Kr.
Alutaguse	31:05	234:00	203:54	26:27	494:86	16:00	289:63	305:63	189:23	334:48
Harju	5:75	84:90	—	15:00	105:65	6:00	43:34	49:34	56:31	225:00
Järva	—	—	—	5:50	5:50	—	5:50	5:50	—	85:00
Lääne	61:50	50:00	226	13:76	127:52	—	99:11	99:11	38:41	226:00
Narva	30:75	182:10	20:50	30:53	263:88	36:50	430:77	467:27	203:39	674:55
Nõmme	12:55	10:00	84:00	19:00	125:55	—	203:00	203:00	78:55	235:00
Petseri	4:90	26:75	86:47	83:33	201:45	13:50	182:30	195:80	5:65	72:00
Pärnu	228:34	70:64	315:97	231:63	846:58	87:00	548:66	635:66	210:92	1632:43
Rakvere	andmed	puuduivad	—	—	—	—	—	—	—	—
Saare	4:60	—	102:63	5:00	112:23	—	29:50	29:50	82:73	522:84
Sakala	19:79	175	43:00	308:00	372:54	—	21:86	21:86	350:68	362:17
Tallinn	469:72	626:27	134:87	802:82	3333:68	907:00	167:133	257:832	755:64	1965:00
Tapa	950	659	—	—	1609	—	1449	1449	160	700
Tartu	27:05	115:12	299:45	112:04	553:66	96:60	446:42	543:02	10:64	148:51
Valga	29:47	945	99:20	—	138:12	—	116:13	116:13	21:99	109:00
Võru	30:45	900	55:86	52:49	147:80	—	69:65	69:65	78:15	170:45
Kokku	965:42	1426:57	2647:75	1705:37	6745:11	1162:60	4171:68	5334:28	2410:83	6769:43

Märkmeid laskespordist

N-skm, F. Berends

Raske on väita, et see ala kuuluks ainult puht sportlikku laadi tegevuse hulka, nii nagu seda võib pealkirjast välja lugeda. Laskmine oma põhisõnas on tuntud juba õige kaugest minevikust ja ta tähendus seisib mingi eesoleva märgi tabamises, peamiselt küll mingi elusolevuse tabamises. Meetod ja abinõud kuidas seda läbi viidi olid loomulikult hoopis teissugused kui neid tänapäeval tunneme. Tänapäeva inimkond on arendanud laskmise riikide ja rahvaste vaheliseks tähtsamaks sõjarelvaks.

Teame aga, et enamus riikidest püüab siiski elada rahu. Niisugusel juhul tuleme mõiste juurde, kus laskmine jääb ikkagi spordialaks ja ainult sõjaväelised üksused juba oma ülesannete vajadusele vastavalt peavad laskmist arendama sportliku külje kõrval ka sõjalisteks operatsioonideks.

Kui nüüd võrrelda laskesporti teiste spordialadega, siis tuleme küllaltki huvitava nähte juurde, see on et laskesport ei nõua tema harrastajalt mingeid kehalisi ega ka vaimseid eeldusi. Isegi alati mitte hääd nägemisvõimet, sest seda saab parandada prillide kasutamisega. Ainult üks nõue tuleb üles seada, et saada hääks laskuriks see on järjekindlus.

Heites pilgu mõne meie suurlaskuri päevakavasse, siis asendab seal sageli hommi-kust võimlemist sihtimsharjutus ja mõnegi muu vaba hetke kasutab ta selleks, et harjutada teatavat laskeasendit. Meile skaudipoistele sageli meeldib ainult see, et saaksime aga püssi kätte ja lasta sealt siis paar lasku. Kuid igauks võib ise varsti veenduda, et asjata paugutamine läheb ka küllalt kulukaks ja lõpeks võib ju lasu välja lasta igauks, kuid märki tabada ja veel hästi tabada, see nõuab veidi enam — nõuab pidevat treeningut.

Milles siis seisab õieti lasketreening: 1) laskeasendi harjutamine, 2) päästmine. Kuigi meil harrastatakse laskmist mitmest erineva kuju ja kaliibriga relvast jäävad põhilaskeasendid see on a) lamades, b) põlvelt ja c) püsti ometi samaks. Nii ka

meetodid kuidas ühe kui teise laskeasendi juures saavutada paremaid tulemusi on oma põhilaadilt väga sarnased. Erinevus võib alles siis esile kerkida kui omatakse juba niivõrd vilumust, et võib enda kogemuste põhjal teatavaid parandusi asendi muutmiseks ette võtta.

Neljast enamharrastatavast liigist, s. o. laskmine 1) sõjapüssist, 2) vabapüssist, 3) väikekaliibri püssist ja 4) püstolist, kohasem meievanustele on väikekaliibripüss. Sõjalistest õppustest koolide kaudu on see laskespordi ala paljudele juba tuttav, kuid peame meeles pidama, et skautlus haarab oma ringidesse küllalt ka neid, kel puudub võimalus kaasa teha sõjalisi õppusi koolides.

Huvi on aga kahtlematult paljudelgi laskespordi vastu. Pealegi kui koolid loovad ainult piiratud võimalusi pidevaks harjutamiseks. Seepärast peame püüdma poiste huvisid rahuldada, rakendades skautlikku tegevusesse muude spordialade kõrval ka laskespordi. Eriti mõeldav on selle rakendamise vanemskautide juures, kuna siin nii sageli on kurdetud sobiva tegevuse puuduse üle. Kuna enamus vanemskautide tegevusest on koondatud ringidesse, siis loome ka siin vastava ringi, nimelt laskuringi.

Hea on kui saame oma ringi siduda mõne sõjaväelise üksusega, sest siis langeb ära relvade muretsemise küsimus. Pealegi võime leida sõjaväelaste hulgast vastava instruktori, kes juhataks meie laskmisi ja annaks näpunäiteid laskeasendite kohta. Ringi enda juhtkond võiks koosneda neljast vanemskaudist: 1) ringi juht, 2) juhi abi, 3) sekretär, 4) relvur. Ülesanded on igale juba oma nimetuse kohaselt teada.

Vanemskaudid! Aitame kaasa selleks, et kuulus mille võitnud endile eesti laskurid ei kustuks nende põlvede vältel kus veel kasvab vaba eesti noorsugu. Kasvatame oma nooruses laskeosavust spordi näol, et võiksime tarviduse korral rakendada neid oskusi oma isamaa kaitseks,

Seitse kangelast

Jutt hundudele

Kord üsna vanal ajal elasid isa ja ema. Isa teenis puuraiumisega perekonnale leiba ja ema talitas kodus. Rikkad nad just ei olnud, aga vaesed polnud nad ammugi. Neil oli seitse tublit poega. Poisid kõik nagu purikad, ja nii ühtemoodi, et ainult vanemad suutsid vahet teha. Kaks vanemat olid kaksikud ja nende nimed olid Märt ja Mart. Kahe keskmise poisi nimed olid Jaan ja Jaak ning ka need olid kaksikud. Nooremate kaksikvendade nimed olid Ants ja Aadu. Aga kõige noorem poiss oli üksik ja seepärast oli tema nimi Mihkel. Kogu see pere elas metsa ääres asuvas punases majakeses. Majakese ümber kasvasid õunapuud. Majast vähe eemal oli laut kus elasid hobune Ptruu ja lehm Vissi.

Poisid olid tugevad kui karud ja terved kui kalad vees. Suvel ratsutasid oma kepphobustega ümber maja ja hõiskasid lindude ja loomadega võidu. Talvel nad lasksid oma pisikese kelguga kodu ligidal künkast alla. Ikka ilusti kordamööda, sest kõik ei mahtunud korraga kelgule. Vastlapäeval lubas isa poistele Ptruu suure ree. Siis oli lõbu laialt. Kevadel ja sügisel aga trampisid poisid suurte säärikutega väljas ringi. Õhtuti aitasid nad emal vokka tallata ja tegid tihtipeale ka muid tubaseid töid.

Kui poisid juba suuremaks sirgusid võttis isa nad ühel päeval metsa, et neile puuraiumiskunsti õpetada. Olid juba mitu puud maha raiunud kui Aadu säärase ettepaneku tegi, et igaüks lööb kordamööda ühe laastu järgmise puu küljest lahti, et kelle löögist puu maha kukub. Kõik olid sellega nõus. Lõi siis Mart, lõi Märt. Ja Jaan ja Jaak andsid valu. Ka Ants ja Aadu virutasid mis võisid. Aga kui Mihkel, see kõige noorem, oli oma laastu löönud, kargas puutüvset väike mehike välja ja ütles: „Kulla mehed ärge seda puud maha raiuge.

Olen siin juba üheksasada aastat elanud, kuhu ma vana inimene enam lähen. Palun teid, asetage laastud endisse kohta puu külge tagasi!“ Poisid vaatasid isa otsa. Isa noogutas. Kiiresti olid laastud endistesse kohtadesse paigutatud. Ja — need sulasid korraga ühte ning kõik oli nagu enne. „Täna teid, tublid poisid,“ ütles vanamees, „ja nüüd tahan ma teile tasuda. Seiske selgadega vastu puud ja koputage vasaku kannaga seitse korda vastu seda, mis sealt kukub on teie!“ Poisid tegidki nagu hall vanamees juhatanud. Vaevalt oli viimane koputus vaibunud, kui puu kõvasti kohisema hakkas ja end tugevasti raputas. Puu otsast kukkus alla seitse pähkli. „Võtke need ütles vanamees, „ja istutage kodu lauda taha. Lipake nüüd, enne kui hilja on!“ Viuh! ja poisid kadusid tuulekiirul. Isale aga ütles vanamees: „Poiste pähklistest kasvavad puud. Kui need üle lauda katuse hakkavad paistma raiu nad maha: puude alt leiad kõik, mis su poistele elus vaja. Kuid pane tähele: kaks aastat enne seda toob sinu hobune Ptruu seitse varssa!“ ütles, koputas kannaga vastu maad ja kadus nagu oleks maa ta neelanud. Isa võttis kirve ja leivakoti ja läks poegadele järele. Poisid olid juba pähkliid maasse pistnud ja ka ilusti kastnud. Sel päeval ja veel kaua pärast seda räägiti imelikust vanamehest, kuid peagi ta unustati. Puud aga kasvasid jõudsasti päev-päevalt.

Poolteise aasta pärast töigi Ptruu seitse varssa.

Sirgusid poisid tugevatena ja sirgusid ka puud lauda taga. Märt ja Mart olid juba suured poisid ja igalpool mehe eest väljas, kui puhkes sõda. Vaenulised väesalgad tungisid maale tappes ja põletades. Kuninga käskjalad ratsutasid külast külla ja kutsusid mehi üles isamaad kaitsma. Ütlesid ka meie poistele.

Isa oli juba vana, aga pojad hakkasid mõtlema, et see on kole kui vaenlane tungib nende ilusale maale, tapab hulga inimesi ja sõtkub oma raudsete saabastega püha kodumaa pinda. Ei, see ei läinud!

Märti-Marti sosistasid viivu omavahel ja hüppasid püsti ning teatasid, et nemad lähevad sõtta. Aga ega teised vennad kehvemad olnud. Suure käreaga püsti ja muudkui sõtta. Isegi Mikkel kõige noorem, parajasti kümne aastane. Kuid millega sa lähed; vendadel oli vaid üks puuraimise kirves ja sellest ei jatkunud kõigile.

Õhtul, kui isa siis aias piipu popustas nägi ta puude latvu üle laudakatuse paistvat. Siis tuli talle meele, mis hall vanamees oli käskinud. Ruttu tõi ta kirve ja raius puud maha. Iga puu juurte vahel oli täielik sõjavarustus. Uhke hõbedane raudriie, pikk piik, tore mõök kilbiga ja muud asjad mis sõjamehel vaja. Kes olid nüüd rõõmsad kui poisid. Kähku panid nad endid relvi. Isa andis igale noore hobuse ja ema pani leivakoti kaasa. Vanemate õnnistuse saatel ratsutasid noored kangelased järgmisel hommikul isamaad kaitsma.

Sõda kestis pikki aastaid ja palju mehi langes tapluses. Aga igalpool tunti Seitset Kangelast. Oma noorusele vaatamata olid nad alati täismeele eest väljas. Nende kuulsus ulatus kaugele

üle kodumaa raja, ja nendest räägiti otse imelugusid.

Ühel päeval istus vana puuraidur oma maja ees — sõda oli hiljuti lõppenud. Äkki nägi ta eemal suure tolmu pilve, mis kiiresti lähenes. Peagi veeres uhke tõld majakese ette. Tõllast hüppas välja seitse toredat noormeest rinnad aumärke täis. Vanematel oli nii hea meel, et esiteks ei saanud sõnagi suust välja.

Keset rõõmu tuleb äkki teade: kuningas surnud. Ja parandanud riigi seitsmele vennale. Vennad otsustanud riiki valitseda ühes koos. Aga kuningad olid nad kordamööda.

Kuulsin selle loo oma vanaisalt. See lugu olevat juhtunud mitusada aastat tagasi. Minu vanaisa jutustab seda lugu tihti, sest ta, va' muhe vanamees, on vana sõdur. Käis isegi Türgi sõjas. Ja kui puhkes Vabadussõda ei mallanud ta kodus istuda. Viskas leivakoti õlale ja läks. Oma väeosas hüüti teda „polgu vanaisa“, sest ta oli kõige vanem.

Pojad! Sääraste vanaisade kõrval võitles ka hulk päris noori poisse. Neil polnud küll imepuid, mille alt nad oleksid relvi saanud, aga neil olid soojad südamed ja kõvad eesti rusikad. Ja see viis neid võidule. Au neile!

Pojad, kui kord peaks isamaa ka meid vajama, siis läheme kui maruhoog ja — võidame!

H. Tammiste

Olge valmis!

*Juba jääst on vabanemas merekäär ja laid.
Seame paadid sõiduvalmis, veli skaut ja gaid!*

*Juba koitu kullahelkset kannab Põhjakaar.
Laidude ja lainte taga ootab õnnesaar.*

*Vali hoolega, et väärne oleks laevalast.
Kodumaisest palgimetsast leia võimas mast.*

*Elurõõmust, sõprusaatest sünnib lipulaul.
Rünnaklaintes purjetame isamaale auks!*

Meinart Jürna.

Eesti Skautide Maleva aastapäev Tartus

Kolm päeva õnnestunud pidustusi

Suuremad pidustused, mis vältasid kolm päeva, 17.—19. märtsini s. a. korraldasid Tartu gaidid ja skaudid, et tähistada Eesti Skautide Maleva ja ühtlasi ka Tartu Gaidide Maleva 18-dat aastapäeva. Vastavad toimkonnad hakkasid pidustusi ettevalmistama juba pärast samasuguseid laiaulatuslikke õnnestunud emadepäeva pidustusi ja pidustuste eel kihas terve Tartu gaid- ja skautpere — oli ju oodata ka külalisi väljastpoolt.

Traditsioonikohaselt algasid pidustused fanfaaride ja trummide avamänguga, millega avati ühtlasi ka skautlik pidu „Vanemuise“ kontsertsaalis. See oli esimene pidu viie aasta tagant kus Tartu gaidid-skauudid esinesid jällegi „Vanemusises“ oma ettekannetega. Esimakordselt esines peol Tartu gaidide-skautide 60-liikmeline segakoor, mida juhatab juba kauemat aega gaidier Heljo Viljak. Nii öelda vaiksemas eeskava osas esinesid n.-gdr. E. Koff melodeklamatsiooniga, hellake Sisask ilusa luuletisega „Gaidluse radadel“, skm. J. Jans soologa okariinil ja harilikul sael. Eriti maruliseks tõusis aga aplaus kui meie külaline skm. Sakke Nieminen Helsingist esines oma soololauludega. Teise eeskava osa moodustasid tantsuettekanded küll igalt maalt—hispaania, Doonau näkineitside, venelaste ja eesti rahvatantsud. Ilusamaks kujunes aga vene gaidide rahvatants, kus väike kadatšokki tantsiv hellake võitis kõikide südamed. Viimseks numbriks oli ühevaatusline skautlik näidend „Jüriöö“, mis lõppes kindlate sõnadega: „Skautlus püsib igavesti. Seda ei suuda hävitada ükski vägi ega võim“ ja skauthünni viimse salmi laulmisega. Peoõhtu ilusamaks ettekandeks aga võib nimetada 9. rühmituselt esitatud „rahvuste paraadi“, kus kõik rahvused oma rahvusrõivais, rahvuslaule lauldes ja oma maa keeltes tervitades ning rahvuspäraseid kingitusi tuues austasid suurt Be-Pe-ed.

Huumoririkka ettekande lõppakkordiks oli kõikide skautide defilee 30-e rahvuslipuga ja Vogelzangi laagrihümni-ga. Eeskavale järgnes muidugi tants, kus eriti agaralt kaasa löid esimesed pidustusile saabunud väliskülalised — Valga gaidid.

Laupäeva õhtul saabus Tartusse Eesti Skautide Maleva vanem skm. N. Kann ja Peastaabi sisesekretär n.-skm. R. Kärner, kes kohe tulid Pauluse kirikusse kontsert-jumalateenistusele. Peale skm. Harri Haameri sisuka ja südamesse tungava jutluse ilustasid jumalateenistust solistide gdr. H. Viljaki, skm. S. Niemineni, vn. sk. J. Jansi ja „Lootuse“ tütarlaste trio ettekanded.

Vahepeal avati gaidide maleva ruumes gaid- ja skauttööde näitus, kus eriti huvitavate väljapanekutega olid esinenud maleva salgajuhtide kooli lõpetajad, kelle lõputööde hulka kuulusid igasugused tabelid, mudelid, laualipud jne. Mõlemas näituseruumis valitses lõbus meleolu ja gaid- ning skautlaulud kõlasid kõikjale.

Pidustuste tulipunktiks kujunes aga pühapäev. Keskpäeval kogunesid vanemad skauttegelased ja üksuste juhid Kalevipoja samba juurde, kus pärja Vabadussõjas langenud kangelastele aetas Tartu maleva vanem skm. prof. Paldrock. Edasi sõitis delegatsioon omnibusel ülikooli kalmistule, kus gaidide-skautide nimel aetas pärja manalasse varisenud tulihingelise noortesõbra prof. M. J. Eiseni hauale skm. N. Kann. Gaidid-skauudid on esimene organisatsioon, Tartus, kes mälestas pärjapanekuiga lahkunud suurt rahvasõpra! Eriti suurt tähelepanu delegatsiooni liikmeist äratas Ungari skautide esindaja skm. J. Kajoš oma valge pustaheinast tutiga kaabu ääres.

Õhtul kell 17.00 toimus V algkoolis pidulik aastapäeva aktus, kuhu hädavaevu mahtus arvukas gaid-skautpere

ja nende sõbrad. Tervitusmarsiga II diviisi orkestrilt võeti vastu skm. N. Kann, gaidide vanem pr. Hünerson, prof. skm. Paldrock, prof. skm. Saral, Peastaabi liikmed, Ungari ja Soome ning teiste malevate esindajad ja vanemad skauttegelased. Aktuse avasõna ütles maleva vanem skm. prof. Paldrock. Maruliste kiiduavalduste saatel asus kõnetooli skm. N. Kann aktusekõnet pidama. Ülevaate Eesti skautluse arengust kõige uuematel andmetel esitas skm. H. Michelson. Aktust kaunistasid ettekanded gaidide keelpillide orkestrilt, solistidelt, gaidide-skautide laulukoorilt ja diviisi orkestrilt. Esmakordselt kanti Tartus ette skm. B. Rautsmaa komponeeritud „Eesti Skautide Maleva marssi“. Tervitusi töid gaidide vanem pr. Hünerson, Tartu linna koolivalitsuse juhataja hr. Luki, Tartu Noorte Kotkaste maleva pealik A. Paal, Skm. Ko-

gu juhataja skm. H. Haamer, Soome ja Ungari skautide ning naabermalevate esindajad. Samuti töid paremaid õnnesoove akadeemiliste gaidide ja skautide organisatsioonide esindajad. Telegraafi ja kirjateel oli saabunud tervitusi ligi 30, teiste seas H. M. noortejuhilt kol. J. Vellerindilt, Tartu linnapea kindr. skm. A. Tõnissonilt, skm. Madissoolt, kol. Liibuselt.

Ilusa aktuse võimsaks lõppakordiks kujunes prožektorite valgusel lavastatud hõimunumber, kus hõimlaste rahvariides gaidid tervitasid deklameerides kolme hõimu esindajat — skm. Niemi-neni, skm. Kajoši ja skm. Haameri, ulatades neile malevate laulukoori lauldes hõimuhümni punaseid tulpe. Pidulik aktus lõppes lõppsõnaga maleva juhilt n.-skm. K. Raamatult ja riigihümni laulmisega.

R. O.

Järva Skautide Maleva 15. aastapäevaks

E. Igarik n.-skm.

Järva Skautide Maleva pühitses oma 15. aastapäeva 19. märtsil k. a. Paide rahvamajas skautliku peoõhtuga.

On juba kombeks, et sellistel juhtudel sooritatakse väikene tagasi vaatamine, selgusele jõudmiseks, mida oleme suutnud möödunud aastatega kättevõita, kordasaata. Kas oleme suutnud skautlusele Järvas anda õige suuna? Kõik sellised küsimused kerkivad esile, ning neile mõeldes möödub vaimusilme eest kogu see viisteistkümmend aastat, luues pildi, mis õige vaheldusrikas ning töökas, kuid kohati kahjuks ka kahvatu ning töötu. Kuid nii on see ikkagi, alguses algab tegevus väikeselt, paisub, paisub, kuni tuleb ajajärk kus kõik on vaibumas, vaibumas peaaegu surmauneni, millisest seisukorrast tuleb siis uus tõusmine, milline kõigele vaatamata jääb püsima.

Nii ka meil. Tegevus algas ühe salgaga, milline kuulus Tallinna sk. maleva XII rühma alla, liikmete juurdekasvu tõttu sai varsti loodud oma rühm, millisele peagi seltsivad teised ning varsti oldi niikaugel, et oli oma maleva, Paide skautide maleva. Nii teotseti õige intensiivselt, kuni hakkas tulema langus, mida süvendas veelgi meie esimese, skautlusele väga lähedalolija, maleva vanema hr. A. Egloni lahkumine Paide-st. Tulid Järva skautlusele kõige raskemad ajad: — Kuid siiski suudeti ületada kõik raskused, tänu skautjuhtidele, kellesse olid sisseimbunud kõik skautluse head ja õilsad põhimõtted. Nüüd hakkas skautlus Järvas minema seda õiget rada, rada, millisena on mõelnud seda meie skautluse isa sir Baden-Powell.

Järgnes tõusmine samm-sammult, ku-

Järva Skautide Maleva staap 1939. a.

Vasakult: maleva sekretär e.-sk. H. Epner, mal. abijuht I jsk. A. Rannala, mal. juht n.-skm. E. Igarik, abijuht II jsk. E. Tomba ja maj. juht v.-sk. E. Epner.

ni meie skautluse 10. aastapäeval võisime lugeda endi vendlusesse kuuluvaina juba õige palju noori. Nii on see edasi läinud tänaseni. Praegu teotsevad malevas, millise nimetus vahepeal Paide skautide malevast muutunud Järva skautide malevaks, koos skautide rühmitust, kaks hundude karja ja kaks vanemskautide ringi, kokku üle 200 noorega.

Sageli oleme kuulnud nurinat, halvustavaid märkmeid, meie, skautide kohta. Meile nagu ei tahetaks kunagi erandeid teha eksimuste puhul, — sest skaudid peavad alati ainult head ja korralikud olema. See on täiesti loomulik, et seda nõutakse, ning seda nõuame ja püüame ka meie ise, kuid ükski kasvatuslik organisatsioon ei saa olla koosnev ainult mustereksemplaridest, kes oleks alati ja igalpool eeskujuks. Skautlus tahab kaasaaidata, koondada ja ühiselt arendada kõigist Eesti poistest mehiseid mehi. — Kehaliselt tugevaid ja terveid, kõlbliselt ausameelseid, iseloomukindlaid ja tugevatahtelisi, kes iga alustatud

töö viivad võidukalt lõpule, kes elurakusis nõutult seisma ei järe, vaid algatusvõimelistena alati valmis on kohustusi täitma. Ning võime siinkohal kaunis julgesti öelda, et omame paljugi poisse, kes pole enam sellised, kui olid seda varemalt! —

Möödunud tegevuses on vast isegi palju vääratatud, tehtud sageli seda, mida mitte poleks tarvis teha olnud ehk mille kordasaatmine mitte esimese järgu tähtsusega ei ole olnud. On aga tegemata jäetud mõndagi, mis kindlasti oleks pidanud läbi viidama. Kuid, loodame, on möödas need ajad, kus tuli ühele kui teisele organile anda tema väline kuju, ehitus ning korraldused, — ees seisvad ajad mis nõuavad seesmist tööd, seesmist väärtust, lähemale jõudmist sellele skautluse õigele sisule. — See ülesanne jääb täita esmajoones igaüks ühele skaudile. Aitavad kaasa see töös meil noorte eneste hulgast võrsunud juhid ning aatelisemad seltskonnategelased, kes oma toetava käe ulatavad noortele,

Rõõmustaval kombel võib nentida, oleme jõudnud Järvas niikaugele, et võime nimetada skaudisõpradeks terve rea vanemaid, kogenenud seltskonnategelasi, kes meid igati on valmis abistama, nii nõu kui ka jõuga. — Oleme väljajõudnud ajastust, millises leidus isikuid, kes katsusivad skautlust tema idus olles lämmatada ja halvata igasuguste abinõudega. Võib öelda. Skautlus on end Järvas läbilõõnud, on arusaadud skaut-

liku kasvatussüsteemi tähtsusest noorsoo kasvatamisel.

Kuna meie skautlike noorte ühendamine ühiseks pereks läve ees, siis on meie seekordne aastapäeva pühitsemine sellisel kujul arvatavasti viimseks, loodame, et ajajärk, milline meie skautlust ootab annab meie arenemisele veel palju paremaid ja lähedamaid võimalusi ühises Eesti riiklikus skautlike noorte peres.

Mõisaküla skaut-rühmitus 10-ne aastane

1. märtsil täitus kümme aastat Mõisaküla skautlikust tegevusest.

Alles aastat kolm tagasi Mõisaküla skaute niioelda ei olnudki, sest avalikest esinemistest osa ei võetud juhtide vähesest energiast tõttu. Sel ajal oli Mõisakülas kolme maleva alla kuuluvad rühmad. Ainult nimepidi oli kuulda nende rühmade olemasolust, sest tegevus oli vaikne.

Kuid siis ootamata sai Pärnu maleva alla kuuluv rühm omale hea juhi ja koos sellega aga jäi teiste rühmade vaikne tegevus veel vaikssemaks.

Nüüd võivad Mõisaküla skaudid olla uhked oma saavutusele ja üksusele, mis on kohapeal võrreldes teiste noorsooorganisatsioonide rühmadega silmapaistvam. See näitab, et skautlus Mõisakülas suudab areneda, kui omatakse õige skautlik meel ja istutatakse poistesse tegevusindu.

Rühmituses on 45 poissi, neist 25 skauti ja 20 hundipoega.

Tegevust juhivad rühmituse vanemana kohalik kirikuõpetaja J. Sõmer, karja vanahundina konstaabel H. Paim ja rühmituse juhina n.-skm. A. Ruuvet.

Mõisaküla skaute.

Teine rida paremalt: n.-skm. A. Ruuvet, hra Mägi, konst. H. Paim, hra O. Luha, hra K. Paerand, hra J. Sõmer.

Praktilist

MAGAMISEKOTT.

Teatavasti laagris ööbimisel on vajalik, et all oleks samapalju riideid kui võetakse peale. Selleks on vajalik laagri kahe villase teki ühesvõtmine. Kui on ühes ainult üks tekk, siis rullime enese selle sisse. Viimast viisi kasutatakse eriti matkal. Siin on hädadoht, et magades külge vahetades rullime enese teki seest välja külmetame. See pahe on välditav, kui magamiseks kasutada magamiskotti. Kott leiab enam tarvitamist matkajate poolt, sest ta omab minimaalse kaalu ja kogu, ei ole tülikas ja annab maksimaalse soojust.

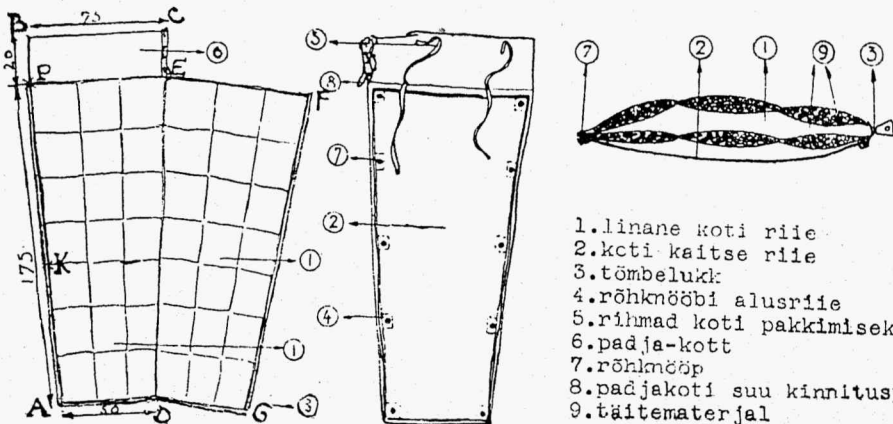
Meil Eestis on tarvitusel mõned kodused kottid. Peamiselt skautidel, kes välislaagritest osavõtnud ja koti välismaalt kaasa toonud, kuna kodumaal neid veel saada ei ole.

Siinkohal püüan kirjeldada, kuidas kodusel teel on võimalik odavasti magamiskotti valmistada. Koti valmistamiseks läheb tarvis 8 mtr. kergest hästitiheadat linast riidet, mille laius 80 sm. Värvilt, kas tume sinine, pruun või khaki roheline. Kui on saadaval valge riie, siis see oma soovi kohaselt värvida. Valge riie määdub ja määdunud kotti ei ole võimalik pesta. 8 mtr. riidetükkist valmistame kaks kotti, mille laius pea pool 75 sm ja jalgade pool 50 sm pikkuses 175 sm. ja lisaks kotti sellepoolsele küljele, mis vastu maad — 20 sm padja valmistamiseks.

Et eelpool nimetatud mõõdus kotte saada, — lõikame riidest välja 2 tükki. ABCD pikkusega 195 sm — pea poolt 75 sm ja jalgade poolt 50 sm lai ja 2 tükki EDGF pikkusega 175 sm jalgade poolt 50 sm lai ja

pea poolt pisut vähem kui 75 sm, mis katsetiselt kindlaks määrata.

Seejärgi õmbleme kokku pika riidetüki lühemaga, et saada kujund ABCEFG, milleid saame kaks tükki. Nüüd asetame kujundid üksteise peale ja õmbleme kokku servad FGDAP. Pöörame saadud koti ümber, et õmblused sissepoole jääks ja õmbleme kinni keskkoha ED, mille järele saame kaks kotti täitematerjaliga täitmiseks. Õmblemisel tuleb kasutada tugevat niiti ja piste olgu tihe. Enne täitmist joonistada kriidiga koti küljele ruudud tikkimise jaoks. Joonisel on toodud parasarv ruute ja ei soovita teha neid ei rohkem eega vähem. Nüüd tuleb kottid täita ja seejärgi tikkida. Tikkimine on vajalik täitematerjali paigaldamiseks, et see ei kuhjuks kokku ühte kohta. On kottid tikitud — asetada FG EA peale ja õmmelda serv kuni punkti K kinni. Punktist K ülespoole kinnitame koti servade külge 3—4 paari paelu koti kinni sidumiseks siis, kui oled juba kotti pugunud. Paelte asemele võib kasutada ka tõmbelukku 75 sm pikka, kuna pikemat ei ole meil veel saada. Kui on võimalik saada tõmbelukk 225 sm pikka, siis õmmelda see servade FGDAP vahele. Sellel on see paremus, et saame koti lahti laiali laotada (joonisel näidatud) kuivatamiseks ja sellel päikese käes lebamiseks. Peaaluseks jäänud osa 20×75 sm õmbleme kokku PBC serva pidi! Serva CE varustame paeltega või tõmbelukuga, Saime väikese kotikese, kuhu võime toppida heinu, õlgi, sammalt j. m. ja padi on valmis.

1. linane koti riie
2. koti kaitse riie
3. tõmbelukk
4. rõhknõõbi alusriie
5. rihmad koti pakkimiseks
6. padja-kott
7. rõhknõõp
8. padjakoti suu kinnituspael
9. täitematerjal

Täitematerjalina on kõige parem udusulg oma kerguse ja hea soojuste andmise pärast. Uduulgedega täidetud kotti on ka hea ning meeldiv käsitada, kaasaskandmiseks rullikeerata jne. Veel võib kasutada „kapokki“ (välismaise taime vill) ja villajäänuseid, mis villa kraasimise juures tekivad. Mõlemaid täitematerjale on sellepöolest halb kasutada, et nad teevad kotti tunduvalt raskemaks, ei anna nii hästi sooja kui udusuled ja paari kolme aasta pärast vajuvad kokku ning kott tuleb uuesti täita. Seevastu on nad aga hulga odavamad kui udusuled.

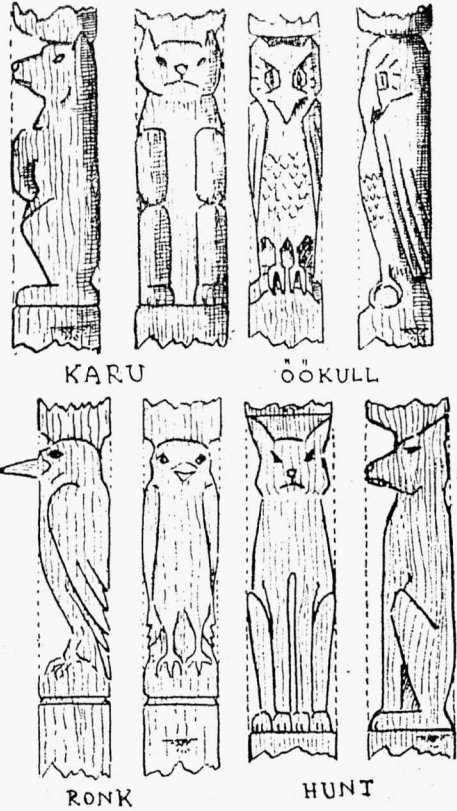
Magamiseks kotti täitmiseks läheb tarvis udusulgi 700—800 grammi, Kapokki ja villajäänuseid pisut rohkem, kuna need on raskemad. Kui kotti täidate, siis tehke seda ruumis kus ei ole tuuletömbust, sest vastasel korral oled ise ja on ka ruum rohkem täitematerjali täis kui seda on kottis — eriti udusulgedega täites.

Et oleks võimalik kotti magamiseks kasutada palja maa peal — varustame kotti impregneeritud või õliriidega, mille kinnitame kotti külge rõhk nõõpidega (suured nõõbid, kinda, botikute j. n. e. omad).

Kuna kott ka seestpoolt määrduv, siis varustame ta seestpoolt sissenõõbitava voodilina, sellisel viisil kui seda on vatteeritud teki külge nõõbitav lina.

Kotti valmistamise juures pidage silmas ideaali — mugavus, kergus ja võimalus kotti kiiresti magamiseks korda seada.

Master Ats.

Kaunistusi salga lipu varda otsa.

Me skautideks jääme

J. Rajaleid.

Me skautideks jääme! Ei teisiti saa,
Sest skautlus me südameveri!
Me künname vagusid soiselgi maal
Ja külvame skautluseteri.

Me enda hīgiga väetame maa,
Ei miski vaev meid ei murra.
Ei kõhklema keegi meist jääda ei
saa,
Töös, võitluses võime kas surral

Me skautideks jääme, kas kadugu kõik,
Sest skautlus meil kõigil on püha!
Tas kajastub see, mis ülim meil kõik,
Mis tööle meid rakendab üha.

Hing andunud tööle, ei hooli me
muust.

Küll lõikus me vaeva kord tasub.
Saab skautlus me rahvale lihaks ja
luuks,

Suur rõõm siis me südame asub!

Me vendadeks jääme! Ei teisiti saa,
Suur sõprus meid ühendab kõiki.
Jääb vabaks me hingedes aadetemaa,
Mõõk vaimne on kaitsmas me tõike.

Gaidide nurk

Härra Presidendi juures külas

23. veebruaril 1939. a. sai meie vabariigi president Konstantin Päts 65-aastaseks. Nagu ikka, käivad sünnipäevadega kaasas ka õnnitlused ühes õnnitlejatega. Nii sai ka mulle õnn osaks olla üks esimesi hr. Presidendi õnnitlejaid tol tähtsal päeval.

Juba kell 8.30 kogunesid noored õnnitlejad Kadriorgu Noorteparki, kust hr. Lellepi juhatusel siirduti lossi. Lossis ootasid meid juba Sakala ringkonna kodutütred, kes olid sõitnud Viljandist eriliselt Tallinna, et rõõmustada vabariigi presidenti viulikontserdiga, sest need 20 tüdrukut moodustasid viuliorkestri. Lahti riietunult läksime kõik teisele korrale asuvasse vastuvõtusaali. Pääle Sakala kodutütarde oli sääl veel järgmised noorte esindused: gaidid, kodutütred, skaudid, noorkotkad, noorsepad, Noorte Park, Noorte Punane Rist ja Kose vabaõhukool. Hr. Lellep andis veel enne suurt hetke viimseid korraldusi — ja sääl astuski hr. President oma käsundusohvitseride saatel saali. Kodutütarde orkester kandis hr. Presidendi saali astudes ette A. Lemba „Hällilaulu“, mille järele esitati J. Aaviku „Tänapalve“, mille teksti loonud üks kodutütrest, kes selle ka ette luges, ühtlasi kinkides Sakala muustritel tikitud suure padja. Järgmistena oli tervituseks sõna gaididel. Ulatades hr. Presidendi kimbu valgeid sireleid, ütles gaidide esindaja:

„Kõrgeauline hr. President. Tallinna hellakeste, gaidide ning juhtkonna nimel toon teile helgemaid hällipäeva tervitusi. Teie nimi, kõrgeauline hr. President, on kirjutatud eriliste tähtedega meie südamesse, olles alati ühenduses sangarlikkuse ja hädusega. Võlgneme

ju eriti meie noored Teile tänu, kuna oleme alati seisnud Teie tähelepanu ning kaitse all. Ja täna, tuues tervituseks, vaid need lihtsad valged õied, anname lubaduse, et igauks meist, hellakene, gaid ja juht jõukohaselt kaasaaitab selleks, et eesti noorsoost kasvaks elujõuline inimpõlv. Hellakesed — laia naeruga näol, alati õnnelikud ja rõõmsad, gaidid — teadlikult arendades end ja juhid, tehes oma parima, et olla isamaa auks alati valmis.

Järgmistena kinkisid Kommertsikooli kodutütarde rühma esindajad hr. Presidendile eneste küpsetatud koogi, ühtlasi muidugi ka tuues õnnitlusi. Noorkotkad esitasid toreda laulu ja kinkisid 2 laulikut edasiandmiseks hr. Presidendi pojapoeegadele Mattile ja Hennule. Skautide maleva nimel tõid tervitusi õhuskaudid ja annetasid hr. Presidendile endavalmistatud lennuki mudeli. Seejuures üllatas üks skautidest Presidenti soololauluga, mis meeldis hr. Presidendile väga, kuna laulu lõppedes silitas hr. President poisil pääd üteldes: „Sinust saab veel suur laulumees!“ Vabaõhukooli viis õpilast tõid kingituseks nahast album-kasti, kus leidub suur kollektsioon pilte vabaõhukoolist, tema tööst ja tegevusest. Noorte Pargist õnnitlesid hr. Presidenti imepisikesed tüdrukukesed rahvarõivais. Ka Noorte Punase Risti esindajad kinkisid hr. Presidendile albumi. Noorsepad 2 nukku noorsepa mundris. Pääle kõikide esindajate õnnitlusi sammus äkki saali õige väike poiss, käes kaks tulpi. Hr. Presidendi juurde jõudes lausus ta: „Vanaisale sünnipäevaks!“ ja ulatas lilled hr. Presidendile. Hr. President oli väga liigutatud, samuti ka siis kui tema vanem pojapoe

Matti tuli teda õnnitlema, tuues samuti lilli vanaisale.

President tänas kõiki noori õnnitlejaid ja ütles neile: „Teis kasvab see tulev sugupõlv, kellel peab jõudu olema, et seda teostada, mis teie ülesandeks tuleb teie eelseisvas elus. Kui teie alati neid eelseisvaid ülesandeid meeles peate ja selle järele oma elu seate, siis meie tulevik saab kindlasti kujunema nii, nagu meie seda tahame. Teie tänased südamlikud tervitused ja õnnesoovid annavad usku ja rõõmu, et meie.

vanad, võiksime teie heaks edasi töötada.“

Siis palus hr. President noorpere kohvilauda, kus lasti endale kõiki häid asju veel paremad maitsta. Pärast kohvilauda annetas hr. President igale noorele suure karbi šokolaadi ja oma pildi allkirjaga ja sünnipäeva daatumiga. Kõike seda aga jäädvustas oma filmilindile hr. Lellep, et ka teised saaksid natukenegi osa sellest ülevast hetkest.

See oli ilusaim ja ülevaim päev minu elus. Võib ju veel paljugi ilusat juhtuda, kuid see päev ei unune kunagi.

Vanemgaidpäev

Maleva mustal tahvilil ilutses järgmine üleskutse: Kõik gaidid, kes üle 17 a. vanad, 5. märtsil kell 9 homm. malevasse.

Kaasa võtta: 30 snt., võileivad ja kruus. Allaealised, s. o. kooliõpilased võtku kaasa roheline tunnistus. Päevakava on väga huvitav!

Nii ilutses seinal ja samasisuline kutse tuli koju.

Pühapäeva hommikul kogunes kauris rohkesti tüdrukuid malevasse.

Kuhu kulgeb me tee, seda ei teadnud keegi. Mõni käis küll „äraseletatud“ näoga ringi, kuid kui neilt midagi lähemat küsiti, raputasid nad pääd — ei tea!

Kell 9.30 hakkasime minema prl. Elsa Kudu jälgedes. Kuhu? Jõudsime Balti jaama. Kuhu võtame pileti?

— Nõmmele! — Nojah, Nõmmele maksab ju 30 snt. edasi-tagasi.

Jõudnud Nõmme jaama, käsutati meid Männi tänavale. Peatusime Nõmme Majaomanikkude Seltsi maja ees. Lasti meid siis ühte tuppa, kus võisime asuda päevakorra juurde. Algul laulsime tüki aega, siis tuli päeva avamine lauluga.

Järgnes päevakava. Esimene referent Nonna Blõško ei leidnud teed majja, seepärast pidas Eva Rein oma sisuka referaadi „Vanemgaidluse töökava ja rakendamine“. See tekitas palju lõbusat tuju.

Pääle 10 min. vaheaega refereeris Nonna Blõško teemal „Vanemgaidlus“, mis oli õieti sissejuhatus eelmisele referaadile. Referent asetas kuulajad koduselt poolringi ja seetõttu vaidlused ja mõtteavaldused muutusid väga elavaiks.

Päeva meeldivaima osa moodustas teejoomine, kuna sellest võeti elavalt osa. Kahju ainult, et Nõmme jäätanud vesi ei võimaldanud niipalju teed kui vajasime.

Resolutsioone võeti vastu palju. Otsustati ka minna osa osavõtuga „austama“ Eesti Mänge nii võimlemise kui ka rahvatantsurühmaga. Kevadel kavatseti korraldada kella-5-tee ja sõit Riiga.

Sõprusringiga lõppes vanemgaidpäev ja tüdrukud suundusid tagasi Nõmme jaama, et siirduda häätujuliselt ja uute ideedega täidetult koju.

Jõudnud üheksateistkümnenenda verstapostini . . .

Tallinna Gaidide Maleva aastapäeva puhul

Jõudnud üheksateistkümnenenda verstapostini gaidlikul teel, peatusime hetkeks T. L. T. kommetskoolis, et ühiselt heita pilk minevikku, teine tulevikku ja siis sammuda jälle julgelt edasi. Mõned meist rühkisid vist peatumata edasi, sest puudus palju tuntudki nägusid. Aga küllap nad teevad meile raja ette, et oleks siledam sammuda järele.

Meie „igavene“ malevavanem prl. Pedussaar vajutas selle nupu pääle, mis päästis valla kogu nonde ilusate sõnade ja muugi laviini, mida kuulis kommetskooli auväärne saal. Tema oli ka see, kes uuesti tõkestas selle laviini ja laskis meid minna ilusate tunnetega. Tänu talle mõlema toiminguga eest!

Kõige soojemad sõnad ütles Tallinnale ikka veel truu Elli Koff. Ta ütles kõigile midagi ilusat ja hääd, pani meid nutma ja naerma. Kahju, et ma pole talle väärilise vastane, minu sulg ei pane kedagi nutma ega naerma, nii ma ei oska talle ütelda tänuks midagi ilusat, aga ta on meid ikka mõistnud ja mõistab nüüdki.

Ettekannete kohta olgu tähendatud, et neid tuli „taeva alt“ ja „maa päält“, saanud oma „tulemisastme“ suuruse järgi. Aga siiski — see pole mitte lohutuseks — mida väiksem, seda parem, sest mõnel puudub vastav „aparatuur“ „kõrgemate lainete“ vastu võtmiseks.

Ülendusi ja tervitusi oli terve rida. Anti märke ja diplomeid neile, keda emadepäeval kerged leiti olevat ja nüüd arvati kangemaks kasvanuks. Loodame . . .

Tervituseks üteldi ilusaid sõnu nagu ikka, ainult II rühm esitas oma tervituse konkreetsel kujul, mis ilmus maleva juhi pildi näol ja mis tuleb riputamisele

Gaid Karik võis meist tunda puhast rõõmu, sest kõik need patud, mis me nende aastate jooksul tema pää pääle oleme kogunud, võtsime sel tähtsal päeval tagasi ja oleks võtnud oma kanda tema isiklikegi patte, kui tal neid oleks leidunud.

Ja kui me olime vaadanud küllalt minevikku, siis läksime vastu tulevikule kergete südamete ja uue julgusega, ehkki meil vanast julgusest veel puudust pole.

—K. K.—

Venegaidide 20 aastane juubel

20 aastat on möödunud sellest ajast kui Tallinnas moodustati esimene vene girl-skautide rühm.

Nagu teiselgi, vene tütarlapsed, valmistatud skautlusest, otsustasid poiste eeskujul moodustada girl-skautide rühma, et osa võtta sellest suurest kasvatustlikust tööst ja huvitavast skautlikust elust ning kaasa sammuda oma vendadega ühist teed meie suurte aadete poole.

Esimene rühm moodustati tolleaegse skautrühma juhi skm. Georgi Eckstein'i

poolt, 20. aprillil 1919. a. Skm. G. Eckstein juhtis rühma tegevust kuni 1920. aastani, millal rühma tegevus võidi usaldada girl-skautide kätte ja rühma juhiks määrati vanem salgajuht Kira Mareseva, nüüdne gaid K. Andresen, skm. V. Andreseni abikaasa, kes praegugi töötab vene gaidide üldjuhina.

Rühm töötas suure eduga ning kasvas järjekindlalt. Kui 1924. aastal võeti ette üldine vene skautide ümberkorraldus Eestis ja moodustati Tallinna Vene

Skautide Maleva skm. B. Zinovsky juhatusel, võttis gaidlus uut hoogu, mis sundis astuma samme uute girl-sautide rühmade organiseerimiseks.

Nii moodustati teine rühm Tallinnas skm. G. Ecksteini poolt, ja kolmas rühm Balti puuvillavabriku juures skm. B. Zinovsky poolt.

1926. a. määrati vene gaidide üldjuhiks Tallinnas vene gaidjuht G. Uva, kes töötas üldjuhina 1929. aastani ja

kes praegusest tegevusest aktiivselt osa võtab Tallinna Gaidide Maleva 24. rühmituse vanemana.

1937. a. peale kuuluvad vene gaidid Tallinna Gaidide Maleva alla ning töötavad kahes rühmituses.

23. rühmitus — vanem T. Stackelberg; juht E. Masterova.

24. rühmitus — vanem G. Uva, juht E. Knatz.

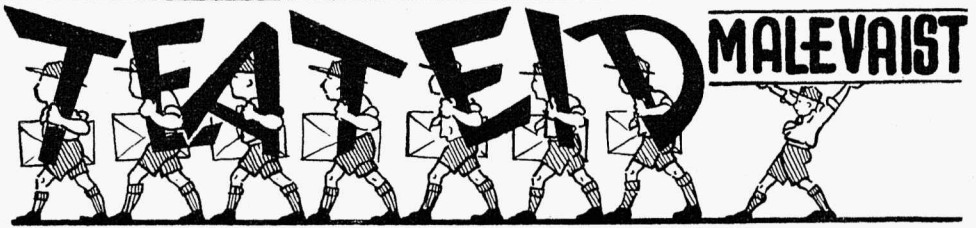
Toidu „sepikojast“

Õeldakse küll, et nälg on parim kokk, kuid siiski valdav enamus ei pea sellest kokast lugu. Sellepärast ka iga perenaine, hea perenaine, püüab omada parima, vähemalt hea koka nimetust. Kuigi ju ükski inimene ei ela selleks, et süüa, vaid sööb, et elada, on siiski iga perenaise kohus kanda hoolt selle eest, et pere söögiajad oleksid rõõmsaks ja mõnusaks koosviibimiseks, kust pere saaks mitte ainult ihu- vaid ka hingetoitu. Sest eks anna iga meeldiv üllatus uut energiat, uut jõudu ja hoogu! Ka meeldivad üllatused söögilaual! Ja selleks, et valmistada oma perele meeldivaid üllatusi toidu alal, korraldas Tallinna Gaidide Maleva Vanemate Kogu keedukursuse, mil-

lest võttis osa 36 liiget, kes tutvusid uuenustega tänapäeva toidukaardil. Et need esmaspäevased ja kolmapäevased „huviretked“ toitude „uudismaale“ toimusid nalja ja naljakestega ja et ka igasugused tõsisemad viperused osati naljaks pöörata, see kuulub juba selle rühma põhiomaduste hulka. Nii valmistati nalja ja naeru saatel igasuguseid roogi ja tunti rahuldust, kui „maitsmislauas“ istudes valmistatud toidud tunnustust leidsid. Ja kui sinugi pereema, armas lugeja, sulle mõne eriti maitseva toidu lauale toob, siis, palun, ära ole kokkuhoidlik kiitusega, sest see on perenaisele ilusaim tänu!

Toiduvalmistamise kursusest osavõtnud.
Tallinna Gaid. Mal. Vanematerühm.

PEASTAAP

Skautide vanem Vabadussõja Monumendi peakomitee liikmeks

Vabadussõja Üleriikliku Monumendi Püstitamise Peakomitee otsusel on kutsutud skaute nende vanema kaudu osa võtma Vabadussõja Üleriikliku Monumendi Püstitamise Peakomitee tööst liikmeks.

Suguharude, rühmituste asemel uueks nimeks lippkond ja hundipoja asemel hundu

Peastaabi ringkirjaga on malevatele tehtud soovitavaks võtta üle riigi kasutamisele suguharude ja rühmituste asemel lippkond ja hundipoja nime asemel hundu.

TALLINNA SKAUTIDE MALEVAST

1500 noort tõrvikrongikäigus

Vabariigi aastapäeva eelõhtul käisid pealinna noored tervitamas Eesti Vabariigi Presidendi tema 65-aasta sünnipäeva puhul.

Rongikäigust võtsid osa ka skaudid ja gaidid.

Kitsasfilmi demonstratsioon skautide vanematele

Esimene Eesti Õhuskautide Suguharu staap korraldas oma vanemate komiteele kitsasfilmi demonstratsiooni ühes vastava loenguga.

Kitsasfilmi näitas ja esines vastava selgitusega hr. A. Lellep.

Õhuskautide esimene pidu Tallinnas

Vabariigi aastapäeva eelõhtul toimus Tallinna skautide maleva 5-da suguharu Esimene Eesti Õhuskautide peoõhtu, mis oma sisuka eeskava, õnnestunud dekoratsiooni, loterii, einelaua, ja palju muude üllatustega andis tunnustuse skautide leidlikusele, kuidas tuleb korraldada pidu.

Skautid tähistasid Vabariigi aastapäeva ja Presidendi sünnipäeva

Tallinna skaudid ja gaidid pühitsesid Prantsuse lütseumi aulas piduliku koondusegaga Vabariigi 21. aastapäeva ja Vabariigi Presidendi 65. a. sünnipäeva.

*

Riiklikud teenetemärgid skaudijuhtidele

Vabariigi presidendi käskkirjaga on Eesti Punase Eisti peavalitsuse ettepanekul Riikliku teenetemärgi komitee kaudu annetatud:

5. klassi märk Tallinna skautide maleva juhile skm. R. Tõnurile.

2. klassi medalid skm. E. Otsale, V. Birkile ja A. Peikelile.

3. klassi medalid nskm. J. Rajalaidile, R. Tõnnusele, ja E. Siivole.

Terassammurid võistlesid

5. märtsil s. a. korraldasid Tallinna skautide maleva „Terassammurite“ lippkond Sõdurite Kodu saalis oma võimlejate 3. põrandavõimlemise võistlused. Võistlusest võttis osa 11 skauti ja skautmasteri. Võistlusi jälgis 400 pealine vaatajaskond, eesotsas maleva vanema ksm. E. Maddisoo lippkonna auvanema kol. M. Tuiski ja vanema kol. J. Remmeliga.

A klassis tuli võitjaks vsk. I. Silla, teiseks nskm. R. Tõnnus, kolmandaks 1. jsk. Helmut Multer.

B klassis vsk. A. Naarits.

*

Sügisel alanud salgajuhtide kursus, 45. skaudi osavõtul, lõpetas oma tegevuse sisetevgevuse alal. Paarinädalise vaheaja järgi järgnevad katsed, kuna kevadel jätkatakse välitegevusega.

*

Rühmajuhtide kursus on praegu täies hoos. Pidevalt võtavad tegevusest osa 24 juhti skm. Ed. Ots'a juhtimisel.

*

Lähemal ajal algavad tegevust lühiajalised karja juhtide ja vanemskautide juhtide kursused.

*

Käimas on meriskautide juhtide kursused. Nooremate juhtide (paadijuhid) kursusest võtavad osa 22 juhti ja vanemate juhtide (jahi juhid) 15 juhti.

*

Maleva üldlaager korraldatakse Võidupüha paiku. Laagri aeg on jaotatud 2 ööpäeva vanemjuhid, 2,5 ö.-p. salgajuhid ja 5 ö.-p. kõik maleva liikmed. Laagri osavõtu-

raha kogumiseks on maleva poolt käibele lastud vastavad margid.

*

Vanemskautide ringidest tegutsevad praegu võimlemisring 70, rahvuskultuuriring 60, laskuring 30, kooperatiiv 40, kirjavahetuse ring 30, päästering 30 ja lauluring 20 osavõtjaga.

Tegevus kõigis ringides on intensiivne vanemskautide juhi n.-skm. R. Tõnnus'e üldjuhtimisel.

*

Vanemskautide esimene pidu-õhtu korraldati 26. märtsil Mustapeade avarais klubi ruumes. Peost võtsid osa ligi 800 inimest.

Algasid maleva sisevõistlused skautalades, sõlmimises, kimmis ja morses.

K. R.

*

17. märtsil lõppes malevas salgajuhtidekooli teoreetiline osa. Koondustena peeti 14 koondust. 27. algavad eksamid. Vastamas tuleb käia igal skaudil kolm korda ja vastata 10 küsimusest loosi teel valituist kolmele.

Ilmade soojenedes algab välitegevus ja lutuskäikudega, luuremänguga, väli katsetega. Pääle selle tuleb igal lõpetadasoovijal valmistada omale signaliseerimislipud, hankida isiklik seljakott ja valmistada sellesse varustuse pakikotikesed ja määratud maa-alast valmistada topograafiline kaart.

Maleva laagris on kolm päeva salgajuhidele ja salgajuhtidekooli poistele.

Kava tundub laiaulatuslikumana, kuid seda kindlamini võib usaldada selle lõpetajaid oma poiste juhtimises — ja nad teevad seda tulemusrikkamalt, kui need kes sellenimelise kiirkursuse või muu selle sarnase on lõpetanud.

TARTU

Meriskaudid õpivad navigatsiooni

Tartu skautide malevas töötab merirühmade vanema kapt.-lt. J. Usina juhatusel meriala kursus, millest võtab osa 30 meriskauti. Meriala kursusel käsitletakse navigatsiooni, paadi ja purjeka ehitust, komandosid, sõlmi, spleise, kusjuures pannakse pearõhk praktilistele töödele.

16 salgajuhtide kooli lõpetanud

Tartu skautide malevas lõppes salgajuhtide kool, mille lõpukatsed toimusid neil päevil. Salgajuhtide kooli lõpetasid järgmised skaudid: H. Koger, U. Dobrassa, L. Kikas, T. Kulasalu, G. Ilves, K. Vaha, E. Prikk, M. Arike, L. Puusemp, R. Alla, V. Valge, A. Vallas, A. Kaalep, J. Sarv, A. Randla ja R. Nutt.

Onu Sam lahkus Tartust

Kes ei teaks onu Sammi? Seda noorehingeiga poiste juhti, ärimeest, kes oma populaarsusega vallutas kogu Eesti. Olgu need aastakoosolekud, suurlaagrid või muu skautlik kogumine seal oli Onu Sam. Tõsine ja tuline skaudijuht, kes tegelenud skautlusega üle 18 aasta. Tema väsimata vaim ja skautlik iseloom — alati valmis — on teinud läbi kõik astmed, kõik kursused, isegi Soomes on tema jõudnud ära käija, et sealt ammutada uut Eesti Skautlusele. Olles vanem Tartu juht, on Tartu skautide maleva kaotanud palju, kuid nagu andmed juba kõnelevad, ei ole tema töö jäänud seisma. Ulilas tema uues kodus töötab skautrühm ja sooviavalduste arv Tartu skautide malevas kasvab, neid tuleb Ulilast.

Onu Sam. Eesti skaudid soovivad sulle sinu uues kodukohas hääd õnne ja edu ja loodavad, et Onu Sam ei ole lahkunud skautlusest.

Rix.

*

Skm. H. Michelsoni korraldusel toimus esimene maleva harjutuskooli katsetamine. Inglise The District Training Course'i kavade alusel. Harjutuskoolist võttis osa 30 vanemat juhti, alates rühmituste abijuhitidest ja viiel kahetunnilisel koondumisel õpiti palju uut ja huvitavat.

*

Jälleli on malevasse juure tekkinud kaks uut rühmitust 50 skaudilises koosseisus. Varnjasse asutati rühmitus kohaliku vene koolijuhataja algatusel, kuna teine rühmitus, järjekorra numbri poolest 19-es kasvas välja „Põhjakotka“ rühmitusest.

*

Rühmitustes käisid kibedad ettevalmistused, kuna 12. märtsil toimus kaks suuremat võistlust. Vanemskautidele ja skautidele toimub individuaalne ja rühmituste vaheline skautlik kolmevõistlus, mis koosneb sõlmimisest, kimi mängust ja morsesest. Hundudele korraldatakse aga koos hellakestega järjekorraline „mürtsuõhtu“, kus iga kari peab midagi ette kandma, mille tõttu ka „naaksmannid“ on võitlustuhtinas.

*

26. veebruaril korraldati maleva staabi poolt V.M.K.Ü.-s maleva omavaheline ettekannete õhtu, kus iga rühmitus võis 15 minutit millegagi esineda. Võistlus rühmituste vahel oli suur, kuid parimaks numbriks tunnustati „Põhjakotka“ sõlmimisvõistlus. „Lõkkeõhtul“ kingiti „suurele hundule“ prof. K. Sarali mälestuseks lauapilt, mille varreks oli parim salgajuhtide

koolis valmistatuist. Aplausi saatel anti üle spordivõistluste ja maleva harjutuskooli diplomid.

*

Tartu gaidid 18. aastapäeva pühitsemas

Möödunud kuul tähistasid Tartu gaidide maleva oma 18. aastapäeva, piduliku aktusega. Aktus algas vaimuliku talitusega, mida pidas õpetaja M. Otsa. Gaidide maleva tegevuse aruande esitas gd. L. Jõesaar, millele järgnes 50 gaidi ja hellakese töötuse andmine.

Gaidide teenetemärk pr. Pillile

Tartu gaidide maleva 18. aastapäeva puhul anti gaidide peastaabi poolt määratud teenetemärk pr. Pillile.

LÄÄNE RINGVAADE.

Malevajuht skm. A. Vaigur pidi meist igapäevase leiva huvides ajutiselt lahku-ma. Juhtidekogu valis ta ajutiseks kohusetäitjaks nskm. J. Kokla.

*

Scoutspataljoni aastapäeval külastasid sõjaaegsed veteranid meie malevakodu. Seal anti nende juhile kol. Pinkale üle skaudikepp. Öntul toimunud aktusel kingiti pataljonile mälestusese pühendusega: Skaudi nuga olgu meie relvavendluse sümboliks!

*

Viikingite suguharu skaudid said hiljuti Jaapanist toreda portfoolio. See on vastuseks juba mõne aja eest sinna saadetud portfooliote.

Sama suguharu hundud koostasid ka albumi, mis kõigi eelduste kohaselt läheb Siiamisse.

*

Tormipoegadel käib kibe navigatsioonikursus.

*

Juba lõigatakse roogu ja takseeritakse materjali uue tare jaoks. Ning kevadel läheb kibedaks tööks. Paraleppa kerkib skautide linn!

*

PÄRNU

Paadremaa skautide tegevuskavast

26. märtsil toimus skautlike ettekanne-tega pidu Paadremaa Haridusseltsi rahvamajas. Pidu oli mõeldud teoksil oleva esmaabikursuse ja telgi soetamise kulude katteks.

Kevade tulekul asutakse ühiselt spordiplatsi korraldama, et poisid saaksid varakult juba alustada sportliku treeninguga.

Aprillis on traditsiooniline jüripäeva pühitsemine. Samaks ajaks ilmub ka rühmituse ajakirja 9 nr.

Paadremaa skautide pidulik koondus

Vabariigi aastapäeva eelõhtul oli Paadremaa skautide- ja gaidide ühine pidulik koondus Allivanni koolimajas Vabadussõja sangarite mälestamise Bii-Pii 82. a. ja vabariigi Presidendi K. Pätsi 65 a. sünnipäeva tähistamisega.

*

Lugejaile!

Ärevast talvest on saanud kevad. Pea vabaneb loodus talvevangist ja ühes sellega siirduvad ka gaidid-skaudid oma tubadest välja avarasse ja joovastavasse kevad-loodusse. Olgu algav kevad meile hellakäeline ja õnnerohke. Süvenegu meie ühistunne!

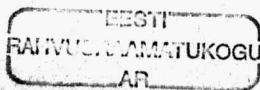
Kõigile „Eesti Skaudi“ lugejaile ja gaididele-skautidele head kevade algust ja rõõmsaid kevadpühi!

Eesti Skaut.

VÄLJAANDJA: EESTI SKAUTIDE MALEVA PEASTAAP. Pea- ja vastutavtoimetaja **N. KANN.** Tegevtoimetaja: **L. KÄRSEN.** Toimetuse liikmed: **V. SUIGUSSAAR, E. OTS, A. VAKS, R. KÄRNER, J. RAJALEID, E. KARIK.** Talitusjuht: **A. PEIKEL.** Üksiknumbri hind 25 snt. Aastakäik Kr. 2.—. Ilmub aastas 10 numbrit. Toimetuse ja tallituse aadress: Tallinn, Vene tän. nr.26. Telef. 486-96. Jooksev arve nr. 180.

Ilmumise kuupäev 31. märts 1939.

„Edu“ trükk, Tallinn, Vene tän. 16.

Pikk tänav 2
kõnetraat 428-83

Suur Karja 23
kõnetraat 446-11

Suures valikus

odavate päevahindadega — parimas headuses, soodsamail tingimustel saada

Tallinna Eesti Kirjastus- Ühisuse raamatukauplustes

kooliraamatuid igal õppeaastal,
iga kooli nõuetele vastavalt
ilu- ning teaduslikku kirjandust,
kirjutusmaterjale,
joonistus- ja
maalimistarbeid,
õppevahendeid.

Müük suurel ja väikesel arvul.

Tellimiste täitmine asjatundlik, kiire
ja korralik.

Tulusamad ostukohad õpetajaile, õpilastele, raamatukogudele jne.

Tallinna Eesti Kirjastus-Ühisus „Päevalehe“
raamatukauplused.

Skautidele ja gaididele.

Poolmuidu, veel vähesel arvul
saadaval raamatuid:

- 1) Eesti skaudi käsiraamat à —.25 senti.
- 2) Meeste ridadesse à —.90 „
- 3) Skautlus, juhised juhtidele à —.40 „

Raamatute hinna rahas või markides ärasaatjaile
saadetakse raamatud koju kätte kuludeta.

Skm. H. Michelson
Tartu, Aia 48—2.

Skaudid — juhid

Muretsgege endile

„Salga töö I“

ja

Skaudi kalendermärkmik 1939.

Tellimised nskm. R. Kärner
Tallinn, Alberti tn. 11—9.